

Mabel Collins

VALOA TIELLE

2017

MABEL COLLINS

VALOA TIELLE

”Light on the Path”

e-kirjat
www.teosofia.net

Valoa Tielle

Englanninkielinen alkuteos:
Light on the Path (1885)

6. uudistettu ja laajennettu painos (e-kirja, pdf)
Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi
2017

ISBN 978-952-68557-7-6

UUDISTETUN JA LAAJENNETUN SUOMENNOKSEN SAATTEEKSI

Tähän e-painokseen on vuoden 1909 suomennosta kielellisesti uudistettu ja käännöstä paikoin tarkennettu. Viimeinen luku ”Karma” on ollut vuoden 1885 ensimmäisestä painoksesta lähtien useimpien englanninkielisten painosten lopussa. Se puuttui alkuperäisestä suomennoksesta ja on nyt käännetty mukaan tähän painokseen.

Tämä uudistettu ja laajennettu painos ilmestyy ainoastaan e-kirjana.

Lammilla 29.12.2017

Jukka I. Lindfors

MITEN KIRJAN SÄÄNNÖT KIRJOITETTIIN

Monta vuotta, kenties jo neljännesvuosisataa on kulunut siitä, kun onnistuin ensi kerran menemään ulos ruumiistani ja käsitin, että olin olemassa sen ulkopuolella. Se oli mielestäni suuri ihmetapahtuma, vaikka psyykkisesti pitemmälle kehittynyt ihminen pitää sitä alkeellisena ja yksinkertaisena tehtävänä. Olin useamman kuukauden ajan tuntikausia keskittänyt ajatukseni tiettyyn kohtaan tiedon saavuttamiseksi.

En aavistanut, että minun tarvitsisi mennä ulos ruumiistani saadakseni haluamaani tietoa – totuutta. Käsitin kyllä selvästi eron sivuseikkojen kokoamisen ja itse totuuden välillä, mutta arvelin, että jos onnistuisin ponnistuksissani, totuus tunkeutuisi ajatuksiini tai ilmenisi älyssäni. Sen sijaan erotettiin minut kokonaan pois ajatuksesta ja älystä, ja sieluni vietiin uuteen, outoon ympäristöön, jossa sitä ohjattiin kuten lasta. Vaikka kaikki oli tuntematonta, en pelännyt. Joku talutti minua kädestä, joku, johon luotin lapsen tavoin. Tämän olennon ulkomuotoa tai luonnetta kykenin arvostelemaan yhtä vähän kuin lapsi sitä, jonka hoitoon se on jätetty. Tiesin vain, että minua johdettiin vakaasti ja varmasti, enkä pelännyt, vaikka juhlalliselta tuntuikin. Sanottiin, että paikka, jossa olin, oli Oppimisen Sali. Ainakin minä olen käyttänyt sitä nimeä aina sen jälkeen, ja luulen myös muiden psyykkisesti kehittyneiden ihmisten kutsuvan sitä sillä nimellä. Se on lyhyesti selitettynä eräs paikka fyysisistä maailmaa ympäröivässä eetterimaailmassa, jossa ruumiissa eläviä ihmissieluja opetetaan. Se on tiedon ihmeellinen ja suurenmoinen varastohuone, jossa maailman tapahtumat saavat aivan erikoisen valaistuksen. Se on kuitenkin

vielä aineen tasolla, itse aineellisen elämän kynnyksellä, ja siitä, mitä olen siellä nähnyt, päättelen, että muutamat niistä puhtaasti henkisistä olennoista, jotka siellä antavat opetusta, tulevat suunnattomista etäisyyksistä, eivätkä voi viipyä näin tiiviissä ilmapiirissä kuin hyvin lyhyen ajan.

Kun ensimmäisen kerran tulin sinne, en tiennyt, kuinka se tapahtui. Olin tietenkin viety sinne tiedottomassa tilassa. Myöhemmin vaadittiin, että löytäisin itse tien, ja usein se oli hyvin vaikeaa. Tällä ensimmäisellä kerralla tajusin vain, että olin siellä. Huone oli niin tavattoman suuri, että seinät näyttivät olevan jossakin hyvin kaukana ja katto niin korkealla, että se oli miltei näkymätön. Minut kuljetettiin huoneen poikki ja avattiin ovi, josta oppaani vei minut toiseen huoneeseen. Tämä oli verraten pieni tai ainakin äärellinen, niin että vapauduin äärettömään avaruuteen häviämisen tunteesta. Kykenin erottamaan seinät joka puolella. Huoneessa ei ollut mitään, ei pöytää, tuolia tai penkkiä. Olimme siinä kahden. Minua käskettiin nostamaan silmäni ja katsomaan tarkasti vastakkaiselle seinälle. Tein niin, ja huomasin, että se oli kattoon asti kirjailtu säteilevillä jalokivillä. Vaikutus oli huikea. Katselin sitä vavisten, ihmetellen ja ihastuneena. En koskaan ollut nähnyt tai aavistanut olevan mitään niin kaunista. Kivet eivät olleet hiomattomia, jollaisina luultavasti maallinen arkkitehti olisi ne liittänyt seinään, vaan taidokkaasti hiottuja, ja ne säteilevät häikäisevällä loistolla. Luulen, että valo, joka täytti huoneen, johtui niistä, sillä en ole koskaan huomannut tässä huoneessa muuta valonlähdettä. Silmäni eivät väsyneet tätä valoa katsellessani, niin kuin olisi käynyt, jos aineelliset esineet olisivat loistaneet yhtä häikäisevästi. Päinvastoin näköni vain vahveni. Silloin oppaani puhui minulle kosketellen silmiäni. En nähnyt enää jalokiviä seinällä vaan sanoja. Ja ylimpänä luki: ”Valoa Tiel-le.” Osasin lukea selvästi sen ja ne kaksi tai kolme mietelmää,

jotka olivat sen alla. ”Paina ne mieleesi”, sanoi oppaani. ”Mene takaisin maailmaan, ja vie ne mukana. Kirjoita ne muistiin. Kun palaat, osaat lukea niitä.” Hän teki liikkeen aivan kuin hyvästiksi, ja olin taas hämärässä huoneessani ajatuksiini keskittyneenä. Heti rauhoituttuani kirjoitin muistiin sanat, jotka olin lukenut. En ymmärtänyt niitä – ne olivat minulle mysteeria. Koetin koko olemuksellani palauttaa mieleeni, mitä olin nähnyt, ja koetin käsittää, että olin todellakin saanut opetusta, jota olin niin kaivannut, ja että olin saavuttanut uuden kyvyn. Osasin nyt itsetietoisena nähdä ja liikkua erillään fyysisestä ruumiista.

Kun minulla oli seuraavan kerran tilaisuus keskittää ajatuksiani, olin jälleen Oppimisen Salissa tietämättä, miten olin joutunut sinne. Minut vietiin sisempään huoneeseen, jota sen jälkeen kutsuin ajatuksissani aina ”Valoa Tielle” -kappeliksi. Muutkin psyykkisesti kehittyneet ihmiset kutsuvat sitä tuolla nimellä ja tekivät niin luultavasti jo silloin, vaikka en siitä tiennyt. He tuntevat myös ne säteilevät jalokivet, jotka peittävät ihmeellisiä totuuksia, kunnes oppilaan silmä on valmistettu näkemään niitä sanoina.

Onnistuin tällä kertaa lukemaan ja painamaan mieleeni joitakin ajatelmia lisää, ja sen jälkeen minut lähetettiin taas maailmaan kirjoittamaan ne muistiin. Tätä jatkui, kunnes olin kirjoittanut muistiin ne säännöt ja mietelmät, jotka ovat nyt tuttuja nimellä ”Valoa Tielle” kaikille salatieteen tutkijoille. Minut siirrettiin aina tajuttomassa tilassa Oppimisen Saliin, enkä tiennyt, miten jouduin sinne ja mitä vaikeuksia oli ollut matkalla. Mutta kun työ oli tehty ja olin saanut haluamaani tietoa, tilani oli aivan toinen. Minulla oli silloin kahdenlaista tehtävää: sulattaa tietoa itse ja jakaa sitä muille. Katsellessani nyt taaksepäin minusta tuntuu kuin puolet elämästäni olisi kulunut, ennen kuin opin käyttämään hyväkseni näiden

sääntöjen sisältöä. Ja vasta sitten kun sama opas, joka ensin näytti minulle jalokiviin kätkeyt sanat, saneli käsikirjoituksen ”Kaukainen Huuto” -nimiseen kirjaan, minusta alkoi tuntua, että todella ymmärsin nuo sanat.

Mabel Collins

VALOA TIELLE

I

Nämä säännöt on kirjoitettu kaikkia oppilaita varten. Paina ne mieleesi!

Ennen kuin silmät voivat nähdä, niiden täytyy olla kyvyttömiä kynelehtimään. Ennen kuin korva voi kuulla, sen täytyy olla menettänyt herkkyytensä. Ennen kuin ääni voi puhua Mestarien kuullen, sen täytyy olla kadottanut kyvyn haavoittaa. Ennen kuin sielu voi seisoa Mestarien läheisyydessä, sen jalat täytyy olla pestyt sydänveressä.

1. Tapa kunnianhimo.

Kunnianhimo on ensimmäinen kirous, vertaistensa yläpuolelle kohoavan ihmisen suuri kiusaaja. Se on palkinnonhalun yksinkertaisin muoto. Älykkäitä ja voimakkaita se eksyttää alinomaan pois heidän korkeammista mahdollisuuksistaan. Kuitenkin se on välttämätön opettaja. Sen antimet muuttuvat tuhkaksi ja tomuksi suussa. Niin kuin kuolema ja maanpako se viimein opettaa ihmiselle, että työ omaa itseä varten on pettymyksen työtä. Mutta vaikka tämä ensimmäinen sääntö tuntuu helpolta ja yksinkertaiselta, älä sivuuta sitä nopeasti. Nämä tavallisen ihmisen viat ilmenevät hiuksenhienosti muuttuneina taas uudessa muodossa oppilaan sydämessä. On helppoa sanoa: ”En tahdo olla kunnianhimoinen.” Mutta yhtä helppoa ei ole sanoa: ”Kun Mestari katsoo sydämeeni, hän näkee sen tahrattomana.” Tosi taiteilija, joka työskentelee työtään rakastaen, on oikealla tiellä joskus varmemmin kuin okkultisti, joka luulee päässeensä omaan itseensä kohdistuneesta mielenkiinnostaan, vaikka hän todellisuudessa on vain avartanut kokemuksen ja pyyteen rajaa ja siirtänyt kiinnostuksensa laajempaa elämänalaa koskeviin asioihinsa. Näin on myös kahden seuraavan, yksinkertaiselta tuntuvan säännön laita. Viivähdi niissä, äläkä anna sydämesi liian helposti pettää itseäsi. Sillä

nyt, kynnyksellä, erehdys voidaan korjata. Mutta jos viet sen mukanas, niin se kasvaa, kantaa hedelmää, ja sinun täytyy katkerasti kärsiä hävittäessäsi sen.

2. Tapa elämisen halu.

3. Tapa mukavuuden halu.

4. Tee työtä niin kuin tekevät ne, jotka ovat kunnianhimoisia. Kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluinen. Ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi.

Etsi sydäimestäsi pahan lähde ja hävitä se. Paha elää hedelmällisenä yhtä hyvin hartaan kuin pyyteellisen oppilaan sydämessä. Vain väkevä voi sen hävittää. Heikon täytyy odottaa sen kasvamista, hedelmöintiä, kuolemaa. Se on taimi, joka elää ja kasvaa kautta aikojen. Se puhkeaa kukkaan vasta, kun ihminen on jo jättänyt taakseen lukemattomia elämiä. Voiman tielle astuvan on revittävä pois se sydäimestään. Silloin sydän vuotaa verta ja ihmisen koko elämä näyttää menetetyltä. Tämä koetus on kestettävä. Sen voi kohdata elämän polulle johtavan portaikon ensimmäisellä askelmalla, se voi tulla eteen vasta viimeisellä. Mutta, oi oppilas, muista, että se on kerran kestettävä, ja kokoa sielusi voimat siihen. Älä elä nykyisessä äläkä tulevaisessa, vaan Ikuisessa. Siellä tämä jättiläisohdake ei voi kukoistaa. Tämä olemassaolon tahra haihtuu ikiajatuksen pelkässä ilmapiiirissä.

5. Tapa kaikki eristäytymisen tunne.

Älä luule, että voit erottautua pahasta tai typerästä ihmisestä. Hän on sinä, vaikka vähemmässä määrin kuin ystäväsi tai Mestaris. Mutta jos sallit itseesi kasvaa ajatuksen, että eristäydyt jostakin pahasta asiasta tai henkilöstä, niin näin tekemällä luot karmaa, joka sitoo sinut tuohon asiaan tai henkilöön, kunnes sielusi käsittää, ettet voi elää eristäytyneenä. Muista, että maailman synti ja häpeä ovat sinun syntisi ja häpeäsi, sillä sinä olet osa maailmaa ja karmasi on erottamattomasti kietoutunut suureen karmaan. Ja ennen kuin voit päästä tietoon,

sinun on täytynyt kulkea kaikkien paikkojen lävitse, niin likaisten kuin puhtaidenkin. Sen tähden muista, että tahrainen vaate, johon kammoat koskea, oli ehkä eilen omasi ja saattaa olla omasi huomenna. Ja jos kammoaksuen torjut sitä, kun se heitetään hartioillesi, se tulee sitä tiiviimmin takertumaan sinuun. Omahyväisyys tekee vuoteensa liejuun. Kieltäydy sen tähden, että on oikein kieltäytyä, älä sen tähden, että itse pysyisit puhtaana.

6. Tapa vaikutelmien kaipuu.

7. Tapa kasvamisen nälkä.

8. Kuitenkin seiso yksinäsi ja erilläsi, koska mikään ruumiillistunut, mikään eristäytymisestä tietoinen ja Ikuisesta poissa oleva ei voi sinua auttaa. Opi vaikutelmista ja tarkkaa niitä, koska vain siten voit alkaa opiskella itsetuntemuksen tiedettä ja saada varman jalansijan portaikon ensimmäisellä askelmalla. Kasva niin kuin kukka kasvaa itsetiedottomana, mutta haluten hartaasti avata sielunsa päivänvaloon. Niin ponnistele sinäkin avataksesi sielusi Iäiselle. Mutta Iäinen vetäköön esiin voimasi ja kauneutesi eikä kasvamisen kaipuu. Sillä edellisessä tapauksessa kehityt uhkeaan puhtauteen, jälkimmäisessä kivetut, kun ponnistelet malttamattomasti persoonallisen kasvusi hyväksi.

9. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sisässäsi.

10. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sinua tuonnempana.

11. Halaja ainoastaan sitä, mikä on saavuttamatonta.

12. Sillä sisässäsi on maailman valo – ainoa valo, joka voi valaista tietä. Ellet kykene sitä sisässäsi tajuamaan, on turha etsiä sitä muualta. Se on sinua tuonnempana, sillä kun saavutat sen, olet kadottanut itsesi. Se on saavuttamaton, sillä se väistyy alati. Valoon voit päästä, mutta liekkiin et milloinkaan koske.

13. Halaja palavasti voimaa.

14. Halaja hartaasti rauhaa.

15. Halaja omaisuutta yli kaiken.

16. Mutta sen omaisuuden pitää kuulua vain puhtaalle sielulle, ja siksi se on yhtä paljon kaikkien puhtaiden sielujen omaisuutta, se on siten ainoastaan yhtyneen kokonaisuuden erityisomaisuutta. Halaja sellaista omaisuutta, jota voi olla puhtaalla sielulla, jotta kokoaisit rikkautta sille yhteiselle elämän hengelle, joka on ainoa tosi Itsesi. Rauha, jota sinun on kaivattava, on se pyhä rauha, jota mikään ei voi häiritä ja jossa sielu kasvaa niin kuin pyhä kukka hiljaisilla vesillä. Ja se voima, jota oppilaan tulee tavoitella, on sellaista, joka saa hänet näyttämään mitättömältä ihmisten silmissä.

17. Etsi tietä.

Nämä kaksi sanaa näyttävät irrallisina kenties liian mitättömiltä. Oppilas voi sanoa: ”Kuinka ollenkaan tutkisin näitä asioista, ellen etsisi tietä?” Mutta älä kiirehdi. Pysähdy ja harkitse hetkinen. Tietäkö ikävöit, vai onko silmiesi edessä utuinen näköala suurista korkeuksista, joille sinun itsesi pitää nousta, ja suuresta tulevaisuudesta, jonka *sinä* tahdot saavuttaa? Ole varuillasi! Tietä on etsittävä sen itsensä tähden, ajattelematta jalkojasi, jotka astuvat sitä.

Tämä ja seuraavan sarjan seitsemästoista sääntö vastaavat toisiaan. Kun aikakausia kestäneiden taistelujen ja monen voiton jälkeen lopullinen taistelu on päättynyt voittoon ja viimeinen salaisuus on vaadittu, silloin olet valmis kulkemaan edemmäksi. Kun tämän suuren opetuksen lopullinen salaisuus on sanottu, siinä avautuu uuden tien mysteerio – polku, joka vie ulkopuolelle kaiken ihmiskokemuksen ja joka on täysin tuolla puolen ihmisen havainnon tai kuvittelun piirin. Kaikissa näissä kohdissa on tarpeellista pysähtyä pitkään ja harkita tarkasti. Kaikissa näissä kohdissa on välttämätöntä päästä varmuuteen, että tie on valittu sen itsensä tähden. Tie ja totuus tulevat ensin, sitten seuraa elämä.

18. Etsi tietä vetäytymällä sisäänpäin.

19. Etsi tietä etenemällä rohkeasti ulospäin.

20. Älä etsi sitä miltään erityiseltä suunnalta. Kullekin luonteenlaadulle aina yksi tie näyttää mieluisammalta. Mutta tie ei löydy yksin hartaudella, yksin uskonnollisella mietiskelyllä, palavalla ponnistelulla, uhrautuvalla työllä tai tarkalla elämän tutkistelulla. Mikään näistä ei yksinään voi viedä oppilasta eteenpäin enempää kuin askeleen. Kaikki askeleet ovat välttämättömiä portaiden rakentamiseksi. Inhimilliset paheet muodostuvat portaikolla askelmiksi toisensa jälkeen, kun niiden yli astutaan. Inhimilliset hyveet ovat totisesti askelmia, välttämättömiä – eikä niitä voi laiminlyödä. Mutta vaikka ne luovat ihanan ilmapiirin ja onnellisen tulevaisuuden, ne yksin ollessaan ovat hyödyttömiä. Tielle haluavan on käytettävä viisaasti apunaan ihmisen koko luontoa. Jokainen ihminen on itselleen ehdottomasti tie, totuus ja elämä. Mutta hän on sitä vain siinä tapauksessa, että hän käy lujasti kiinni yksilöllisyyteensä ja heränneen henkisen tahtonsa voimalla havaitsee, ettei tämä yksilöllisyys ole hän itse, vaan välikappale, jonka hän tuskalla ja vaivalla on luonut käytettäväkseen ja jonka avulla hän, kun hän järkensä kasvaessa vähitellen kehittyy, aikoo pyrkiä yksilöllisyyden tuolla puolen olevaan elämään. Kun hän tietää että hänen ihmeellisesti yhdistelty erillinen elämänsä on olemassa tätä varten, silloin todella ja vasta silloin hän on tiellä. Etsi sitä heittäytymällä oman sisimmän olemuksesi salaperäisiin ja ihaniin syvyyksiin. Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia, käyttämällä aistejasi ymmärtääksesi yksilöllisyyden kasvua ja tarkoitusta ja muiden jumalallisten osasten kauneutta ja pimeyttä, niiden, jotka kamppailevat rinnallasi ja kuuluvat samaan ihmisukuun. Etsi sitä tutkimalla olemassaolon lakeja, luonnonlakeja, yliluonnon lakeja. Ja etsi sitä himmeää tähteä, joka loistaa sisälläsi. Varmasti sen valo kasvaa voimakkaammaksi, kun tarkkaat ja palvelet sitä. Silloin tiedät päässeesi tien alkuun. Ja kun olet päässyt sen päähän, tähtesi muuttuu yhtäkkiä äärettömäksi valoksi.

Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia. Ja muista, että näin sanoessani en sano: ”Antaudu aistiesi viettelyksiin oppiaksesi tuntemaan ne.” Voit tehdä sen ennen kuin tulet okkultistiksi, myöhemmin et. Kun olet valinnut ja astunut tielle, et voi ilman häpeää langeta viettelyksiin. Kuitenkin voit kokea ne kauhistumatta. Voit punnita, tarkastaa ja tutkia niitä ja luottavalla kärsivällisyydellä odottaa hetkeä, jolloin ne eivät enää vaikuta sinuun.¹ Mutta älä tuomitse sitä, joka lankeaa. Ojenna hänelle kätesi kuin pyhiinvaeltajaveljelle, jonka jalat loka on tehnyt raskaiksi. Muista, oi oppilas, että kuinka suuri lieneekin juopa hyvän ihmisen ja syntisen välillä, se on kuitenkin suurempi hyvän ihmisen ja tiedon saavuttaneen välillä. Ja suunnaton se on hyvän ihmisen ja sen välillä, joka on ennättänyt jumaluuden kynnykselle. Varo sen tähden, ettet liian pian luule olevasi muita parempi. Kun olet löytänyt tien alun, sielusi tähti näyttää valoaan, ja tuon valon avulla tajuat, kuinka suuri on pimeys, jossa valo loistaa. Mieli, sydän, aivot, kaikki on hämärää ja pimeää, ennen kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Älä kauhistu, äläkä lannistu tuosta näystä. Pidä katseesi kiinnitettynä pieneen valoon, ja se kasvaa. Mutta sisälläsi oleva pimeys auttakoon sinua ymmärtämään niiden avuttomuutta, jotka eivät ole nähneet minkäänlaista valoa, vaan joiden sieluja ympäröi synkkä pimeys. Älä moiti heitä. Älä pakene heitä, vaan koeta edes vähän keventää maailman raskasta karmaa. Anna apuasi niille harvoille voimakkailla käsillä, jotka pidättävät pimeyden valtoja saamasta täydellistä voittoa. Silloin tulet osalliseksi ilosta, mikä tosin tuo mukanaan äärettömän paljon työtä ja syvää murhetta, mutta myös suurta yhä kasvavaa riemua.

21. Odota kukan puhkeamista siinä hiljaisuudessa, joka seuraa myrskyä, ei ennen sitä.

Se kasvaa, versoaa, tekee oksia ja lehtiä ja puhkeaa nuppuihin, kun myrsky vielä raivoaa ja taistelu jatkuu. Mutta vasta kun ihmisen koko persoonallisuus on haihtunut ja sulanut – vasta kun se jumalallinen osa, joka sen loi, pitää sitä pelkätään vakavan kokeilun ja kokemuksen välikappaleena – vasta kun koko luonto on antautunut ja alistunut korkeammalle

¹ Toisin sanoen näitä viettelyksiä on tutkittava tyyneesti, arvosteltava puolueetomasti, jotta niiden opetus tulee otetuksi huomioon. Mutta niihin lankeaminen on häpeä.

itselle, kukka voi aueta. Silloin syntyy tyyneys, sellainen kuin trooppisissa maissa ankaran sateen jälkeen, jolloin luonto työskentelee niin nopeasti, että se miltei näkyy. Sellainen tyyneys tulee ahdistetulle hengelle. Ja tässä syvässä hiljaisuudessa kehkeytyy esiin se salaperäinen tapahtuma, joka todistaa, että tie on löydetty. Nimitä sitä miten tahdot, se on ääni, joka puhuu siinä, missä ketään ei ole puhumassa – se on sanansaattaja, joka tulee, sanansaattaja ilman muotoa tai olemusta. Tai sano, että sielun kukka on nyt puhjennut. Mikään vertaus ei voi kuvailla sitä. Mutta sitä voidaan tunnustella, etsiä ja kaivata, keskellä myrskyn pauhuakin. Hiljaisuus voi kestää tuokion tai tuhat vuotta. Se on kuitenkin loppuva. Mutta sen voiman sinä kannat mukanas. Sillä uudelleen ja uudelleen taistelu on taisteltava ja voitettava. Ainoastaan hetkeksi luonto voi asettua lepoon.

Kukan aukeaminen on se suloinen hetki, jolloin käsityskyky herää. Sen mukana saapuu luottamus, tieto, varmuus. Sielun pysähtyminen on ihmettelyn hetki, seuraava on tyydytyksen hetki, se on hiljaisuus.

Tiedä, oi oppilas, että ne, jotka ovat käyneet hiljaisuuden lävitse, tunteet sen rauhan ja säilyttäneet sen voiman, odottavat ja toivovat, että sinäkin kulkisit sen lävitse. Siksi kun oppilas kykenee astumaan Oppimisen Saliin, hän aina löytää Mestarinsa.

Sille, joka anoo, annetaan. Mutta vaikka tavallinen ihminen alinomaan anoo, hänen äänensä ei kuulu, sillä hän anoo ainoastaan järjellään, ja järjen ääni kuuluu vain sillä tasolla, jolla järki toimii. Sen tähden ennen kuin ensimmäiset 21 sääntöä on opittu, en sano, että niille annetaan, jotka anovat.

Lukeminen okkultisessa mielessä on lukemista hengen silmillä. Anominen on nälän tuntemista sisässään, henkistä ikävöimistä. Lukemaan kykeneminen merkitsee, että oppilas on saavuttanut kyvyn jossakin määrin sammuttaa tätä nälkää. Kun oppilas on valmis oppimaan, niin hänet otetaan vastaan, hyväksytään, tunnustetaan. Niin on tapahduttava, sillä hän on lamppunsa sytyttänyt eikä voi peittää sitä. Mutta oppiminen on mahdotonta, ennen kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Vaikka mieli voi havaita totuuden, henki ei voi ottaa sitä vastaan. Vasta kun oppilas on käynyt myrskyn lävitse ja päässyt rauhaan, hänen on aina mahdollista oppia, vaikka hän toisinaan epäröisi, horjuisi ja kääntyisi syrjään.

Hiljaisuuden ääni pysyy hänessä, ja vaikka hän kokonaan jättäisi polun, niin koittaa kuitenkin päivä, jolloin ääni taas kaikuu, repii hänet hajalle ja erottaa intohimot jumalallisista mahdollisuuksista. Silloin hän palaa, vaikka hylätty alempi minä kuinka huutaisi tuskissaan ja epätoivoissaan.

Sen tähden sanon: rauha olkoon teille. ”Rauhani minä annan teille” voi ainoastaan Mestari sanoa rakkaille oppilailleen, jotka ovat niin kuin hän itse. Niidenkin joukossa, jotka eivät tunne itämaista viisautta, on muutamia, joille tämä voidaan sanoa ja joille se voidaan sanoa päivä päivältä yhä täydellisemmin.

Huomaa kolme totuutta. Ne ovat samantarvoiset.

Edellä olevat säännöt ovat ensimmäiset niistä, jotka on kirjoitettu Oppimisen Salin seinille. Sille, joka anoo, annetaan. Sen, joka tahtoo lukea, annetaan lukea. Se, joka tahtoo oppia, saa oppia.

RAUHA OLKOON TEILLE

II

Hiljaisuudesta, joka on rauha, nousee kaikuva ääni. Ja tämä ääni sanoo: Ei riitä, että olet niittänyt, nyt sinun täytyy kylvää. Ja tajuten, että tämä ääni on hiljaisuus itse, sinä tottelet.

Sinä, joka olet oppilas ja voit seisoa, voit kuulla, voit nähdä, voit puhua. Sinä, joka olet voittanut pyyteen ja päässyt itsesi tuntemiseen ja joka olet nähnyt sielusi kukassaan ja tuntenut sen ja kuullut hiljaisuuden äänen, käy Oppimisen Saliin ja lue, mitä siellä on sinulle kirjoitettu.

Seisomaan kykeneminen on luottamuksen saavuttamista. Kuulemaan kykeneminen on sielun ovien avautumista. Näkemään kykeneminen on käsityskyvyn voittamista. Puhumisen kyky merkitsee voimaa auttaa muita. Pyyteen voittaminen on sen oppimista, kuinka minää on käytettävä ja hillittävä. Itsetuntemuksen saavuttaminen merkitsee vetäytymistä sisäiseen linnoitukseen, josta persoonallista ihmistä voi katsella puolueettomasti. Sielun näkeminen kukassaan merkitsee, että olet tuokion ajan saanut katsoa itsessäsi siihen kirkastukseen, joka lopulta on tekevä sinut ihmistä suuremmaksi. Tunnustaminen merkitsee sitä suurta saavutusta, että katsot häikäisevään valoon silmiäsi räpäyttämättä ja perääntymättä kauhistuen, kuten tehdään kammottavan aaveen edessä. Muutamille tämä tapahtuu, ja se kääntyy tappioksi, kun se tapahtuu taistelun ollessa juuri päättymäisillään. Hiljaisuuden äänen kuulee se, joka ymmärtää, että sisältä päin tulee ainoa todellinen opastus. Oppimisen Saliin meneminen merkitsee pääsemistä tilaan, jossa oppiminen on mahdollista. Siellä sinulle on kirjoitettu paljon sanoja, ja kirjoitettuna tulikirjaimin, joita sinun on helppo lukea. Sillä kun oppilas on valmis, on Mestarikin valmis.

1. Seiso tulevassa taistelussa erilläsi, ja vaikka taistelet, älä ole sinä soturi.

2. Katso soturiin, ja anna hänen taistella sinussa.

3. Ota häneltä taisteluohjeet, ja tottele niitä.

4. Tottele häntä, ei niin kuin hän olisi päällikkö, vaan niin kuin hän olisi sinä itse ja hänen puhutut sanansa olisivat sinun salaisten toiveittesi ilmaisu, sillä hän on sinä itse, mutta äärettömän paljon viisaampi ja voimakkaampi kuin sinä. Seuraa häntä silmilläsi, muuten taistelun tiimellyksessä ja kiihkossa voit kulkea hänen ohitseesi, eikä hän tunne sinua, ellet sinä tunne häntä. Mutta jos huutosi kohtaa hänen kuuntelevan korvansa, niin hän on taisteleva sinussa ja täyttävä kolkon tyhjyyden sisässäsi. Ja jos näin tapahtuu, voit kestää taistelun kylmänä ja väsymättömänä, seisoen erilläsi ja antaen hänen taistella puolestasi. Silloin on sinun mahdotonta kertaakaan iskeä harhaan. Mutta ellet katso häneen, jos menet hänen ohitseesi, ei sinulla ole mitään turvaa. Aivosi hourivat, sydämesi käy epävarmaksi, ja taistelulentän pölyssä näkösi ja vaistosi pettävät, etkä erota ystäviä vihollisista.

Hän on sinä itse. Mutta sinä olet rajallinen ja erehtyväinen, hän on ikuinen ja varma. Hän on ikuinen totuus. Kun hän kerran on sinuun astunut ja tullut soturiksi, hän ei koskaan jätä sinua kokonaan, ja suuren rauhan päivänä hän tulee yhdeksi sinun kanssasi.

5. Kuuntele elämän laulua.

Etsi ja kuuntele sitä ensin omassa sydämässäsi. Ensin ehkä sanot: ”Se ei ole siellä. Kun etsin, löydän vain soraääniä.” Etsi syvemmältä. Ellet vieläkään löydä, niin pysähdy ja etsi vielä syvemmältä. On olemassa luonnollinen sävel, hämärän peitossa oleva lähde, jokaisessa ihmissydämessä. Se ehkä on peittyneenä, kadoksissa, hiljennettynä – mutta siellä se silti on. Luontosi pohjukasta sinä löydät uskon, toivon ja rakkauden. Se, joka valitsee pahan, ei katso omaan itseensä, vaan sulkee korvansa sydämen säveleltä ja silmänsä sielun valolta. Hän tekee näin sen tähden, että hänestä on helpompaa elää pyyteissään. Mutta kaiken elämän pohjalla juoksee voimakas virta, jota kukaan ei voi estää. Siellä totisesti virtaavat suuret vedet. Löydä ne, niin huomaat, ettei ole yhtäkään, ei luoduista huonointakaan, joka ei olisi osana tuossa virrassa, vaikka hän kuinka sokaisisi itseään tuota totuutta näkemästä ja rakentaisi itsestään tyhjän ulkoisen irvikuvan. Tässä mielessä sanon teille: kaikki olennot,

joiden keskellä kamppaillette, ovat sirpaleita jumaluudesta. Ja niin pettävä on harha, jossa elätte, että on vaikea arvata, missä ensin huomaatte suloisien äänen muiden sydämissä. Mutta tietäkää, että se on varmasti teissä itsessänne. Etsikää sitä sieltä, ja kerran kuultuanne sen itsessänne te helpommin havaitsette sen ympärillänne.

6. Talleta muistiisi sävel, jonka kuulet.

7. Opi siitä sopusoinnun läksy.

8. Nyt voit seistä suorana, vahvana kuin kallio keskellä sekasortoa, totellen soturia, joka on sinä itse ja kuninkaasi. Älä välitä muusta kuin hänen kutsunsa täyttämisestä, älä enää huolehdi siitä miten taistelu päättyy – sillä vain yksi on tärkeätä: että soturi voittaa, ja tiedäthän, että hän ei voi joutua tappiolle. – Pysyen rauhallisena ja valppaana käytä kärsimyksellä ja kärsimyksen hävittämällä saavuttamaasi kuuloa. Vain katkelmia suuresta laulusta kantautuu korviisi niin kauan kuin olet vain ihminen. Mutta jos kuuntelet sitä, paina se mieleesi huolella, niin ettei mikään kuulemasi katoa, ja koeta oppia siitä, mitä merkitsee sinua ympäröivä mysteeriö. Ajan mittaan et enää tarvitse opettajaa. Sillä niin kuin yksilöllä on ääni, niin on ääni myös sillä, jossa yksilö elää. Elämä itse puhuu. Se ei koskaan ole vaiti. Eikä sen ääni ole itkua, niin kuin te kuurot ehkä luulette, se on laulua. Opi siitä, että olet sopusoinnun osa. Opi siitä tottelemaan sopusoinnun lakeja.

9. Tarkkaa vakavasti kaikkea sinua ympäröivää elämää.

10. Opi katsomaan älyn silmällä ihmisten sydämiin.

Ehdottomasti persoonattomalta kannalta, muuten näkösi väritty. Siksi ensin pitää käsittää persoonattomuus.

Äly on puolueeton. Ei kukaan ole vihollisesi, ei kukaan ole ystäväsi. Kaikki ovat opettajiasi. Vihollisesi tulee mysteerioksi, jonka perille on päästävä, vaikka siihen kuluisi pitkiä aikoja, sillä ihmisen on opittava ymmärtämään. Ystäväsi tulee itsesi osaksi, itsesi laajentumaksi, vaikeasti ratkaistavaksi arvoitukseksi. Vain yksi on vielä vaikeampi oppia

tuntemaan: oma sydämesi. Ennen kuin persoonallisuuden siteet on irrotettu, ei itsen syvä mysteerio ala selvitä. Se ei voi paljastua ymmärryksellesi, ennen kuin seisot siitä syrjässä. Silloin ja vasta silloin voit sen käsittää ja johtaa sitä. Silloin ja vasta silloin voit käyttää kaikkia sen voimia ja pyhittää ne arvokkaaseen palvelukseen.

11. Tarkkaa kaikkein vakavimmin omaa sydäntäsi.

12. Sillä oman sydämesi kautta tulee ainoa valo, joka voi valaista elämää ja saattaa sen selväksi silmillesi.

Tutki ihmisten sydämiä, jotta tietäisit, mitä on maailma, jossa elät ja josta tahdot olla osa. Tarkkaa alituisesti vaihtelevaa ja liikkuvaa elämää ympärilläsi, sillä se on kokoonpantu ihmisten sydämistä. Ja kun opit käsittämään niiden luontoa ja merkitystä, niin vähitellen opit lukemaan elämän suurempaa sanomaa.

13. Puhe tulee ainoastaan tiedosta. Saavuta tieto, niin saavutat myös puheen.

Mahdotonta on auttaa muita, ennen kuin itse olet saavuttanut omaa varmuutta. Kun olet oppinut ensimmäiset kaksikymmentäyksi sääntöä ja astunut Oppimisen Saliin kehittynein kyvyin ja vapautunein aistein, niin tapaavat itsestäsi lähteen, josta puhe pulppuaa esiin.

Kolmannentoista säännön jälkeen en enää voi lisätä sanoja siihen, mikä jo on kirjoitettu.

Rauhani annan teille. $\hat{\text{I}}$

Nämä muistutukset on kirjoitettu vain niitä varten, joille annan rauhani, niitä varten, jotka voivat lukea sekä sisäisin että ulkoisin aistein, mitä olen kirjoittanut.

14. Kun olet oppinut käyttämään sisäisiä aisteja, voittanut ulkoisten aistien halut ja saavuttanut tiedon – valmistu nyt, oi oppilas, todella astumaan tielle. Olet löytänyt polun: valmistu astumaan sitä.

15. Kysele maalta, ilmalta, vedeltä niitä salaisuuksia, joita ne säilyttävät sinua varten. Sisäisten aistiesi kehitys tekee sinut kykeneväksi näin tekemään.

16. Kysele maan Pyhiltä niitä salaisuuksia, joita he pitävät sinua varten. Ulkoisten aistien pyyteiden voittaminen antaa sinulle oikeuden näin tehdä.

17. Kysele Sisimmältä, Ainoalta, lopullista salaisuutta, jonka se sinua varten säilyttää kautta aikojen.

Suuri ja vaikea voitto, yksilöllisen sielun pyyteiden voittaminen, on aikakausien työtä. Sen tähden älä toivo siitä palkintoa, ennen kuin olet koonnut aikojen kokemukset. Kun tämän seitsemännentoista säännön oppimisen aika on tullut, ihminen on tulemassa ihmistä suuremmaksi.

18. Tieto, joka sinulla on nyt, on sinulla ainoastaan sen tähden, että sielusi on tullut yhdeksi kaikkien puhtaiden sielujen ja kaikkein sisimmän kanssa. Se on Korkeimman sinulle uskoma talletus. Jos sen kavallat, jos käytät tietoasi väärin tai laiminlyöt sen, niin vielä nytkin voit langeta siitä korkeasta tilasta, johon olet tullut. Moni Suuri lankeaa takaisin vielä kynnykseltä, kykenemättä kantamaan vastuunalaisuutensa painoa ja kykenemättä kulkemaan edelleen. Sen tähden katso aina eteenpäin kammolla ja vavistuksella tätä hetkeä ja varustaudu taisteluun.

19. Kirjoitettu on, että sille, joka on jumaluuden kynnyksellä, ei voida säätää mitään lakia eikä olla mitään opasta. Oppilaan valaisemiseksi voidaan lopullinen taistelu kuitenkin kuvata näin:

Pidä kiinni siitä, jolla ei ole olemusta eikä olemassaoloa.

20. Kuuntele ainoastaan sitä ääntä, joka on äänetön.

21. Katso ainoastaan siihen, joka on näkymätön sekä sisäisille että ulkoisille aisteille.

RAUHA OLKOON TEILLE

SELITYKSIÄ

I

**”ENNEN KUIN SILMÄT VOIVAT NÄHDÄ,
NIIDEN TÄYTYY OLLA KYVYTTÖMIÄ KYYNELEHTIMÄÄN.”**

Pitäkööt lukijat tarkoin muistissaan, että tässä kirjassa voi tuntua löytyvän hieman filosofiaa, mutta vain vähän tervettä järkeä niille, jotka pitävät sitä tavallisella kielellä kirjoitettuna. Niille monille, jotka sitä tällä tavalla lukevat, se ei niinkään ole kaviaaria kuin vahvasti suolattuja oliiveja. Ole varuillasi, ja lue vain vähän tällä tavalla.

On toinenkin, monia kirjoja luettaessa todella ainoa hyödyllinen lukemistapa. Se ei ole rivien välistä, vaan sanojen sisältä lukemista. Se on todella syvällisen salakielen selvittämistä. Kaikki alkemistiset teokset on kirjoitettu tällaisella salakielellä, ja sitä ovat käyttäneet suuret filosofit ja runoilijat kaikkina aikoina. Sitä käyttävät järjestelmällisesti elämän ja tiedon adeptit. Kun he näyttävät antavan syvintä viisauttaan, he kätkevät varsinaisen mysteerion sanoihinsa. Enempää he eivät voi tehdä. Luonnonlaki vaatii, että ihmisen on itse luettava nämä mysteeriot. Millään muulla tavalla hän ei saa niitä haltuunsa. Sen, joka tahtoo elää, on syötävä leipänsä itse. Tämä yksinkertainen luonnonlaki koskee myös korkeampaa elämää. Se, joka tahtoo elää ja toimia siinä, ei voi tulla lapsen tavoin syötetyksi lusikalla, vaan hänen on syötävä itse ruokansa.

Aion esittää uudella ja hieman selkeämmällä kielellä eräitä ”Valoa Tielle” -kirjan osia. Mutta en voi sanoa, tuleeko yritykseni todella olemaan mikään selvitys. Kuuromykälle totuus ei tule paremmin ymmärrettäväksi, vaikka joku höperö kieli-tieteilijä kääntäisi sanat, joihin totuus on kätkeytynä, kaikkiin

eläviin ja kuolleisiin kieliin ja huutaisi niitä hänen korvaansa. Mutta niille, jotka eivät ole kuuromykkiä, on jokin kieli tavallisesti helpompi kuin toinen, ja heidän puoleensa käännyn nyt.

Tiedän hyvin, että ”Valoa Tielle” -kirjan aivan ensimmäiset ajatukset ovat salaisen merkityksensä puolesta pysyneet lukituina useille, jotka muuten ovat seuranneet kirjan neuvoja.

On neljä varmaa ja todistettua totuutta, jotka koskevat okkultismiin astumista. Kultaiset Portit sulkevat tämän kynnyksen, mutta on muutamia, jotka kulkevat noiden porttien lävitse ja löytävät niiden takana olevan korkean rajattoman. Kaukaisessa tulevaisuudessa kaikki kulkevat noiden porttien lävitse. Mutta toivoisin, ettei Aika, suuri pettäjä, olisi niin ylenmääräinen. Niille, jotka tuntevat hänet ja rakastavat häntä, minulla ei ole sanottavaa. Mutta on muita, useampia kuin uskotaankaan, joille Ajan kulku on kuin moukarin iskut ja paikallisuuden tuntu kuin rautahäkin ristikot. Näille tahdon tulkita ja yhä uudelleen tulkita, kunnes he täysin käsittävät.

Nuo ”Valoa Tielle” -kirjan ensimmäisellä lehdellä esitetyt neljä totuutta koskevat okkultistiksi pyrkivän koeviihkimystä. Ennen kuin hän on sen läpäissyt, hän ei voi kurkottaa kättään edes tietoon johtavan portin salpaan. Tieto on ihmisen korkein perintö, miksei hän siis koettaisi saavuttaa sitä kaikin mahdollisin keinoin. Laboratorio ei ole ainoa kokeilupaiikka. Pitää muistaa, että ”tiede” (*science*) johtuu sanasta ”tietää” (*scire*). Tiede ei siis käsittele vain ainetta, ei pelkästään edes sen hienoimpia ja salaisimpia muotoja. Tuollaisen käsityksen on synnyttänyt tyhjänpäiväinen ajan henki. Tiede on sana, johon sisältyvät kaikki tiedon muodot. On kiinnostavaa seurata kemistien keksintöjä ja todeta, miten he löytävät tien aineen kiinteimmistä muodoista yhä hienojakoisimpiin. Mutta on muunlaistakin tietoa kuin tämä, eivätkä kaikki ihmiset rajoita täysin tieteellistä tiedonhaluaan vain fyysisin aistein havaittaviin kokeisiin.

Jokainen, joka ei ole erityisen tylsistynyt tai jonkin voimakkaan paheen sokaisema, on olettanut tai on voinut miltei varmasti todeta, että fyysisiin aisteihin on kätkeytyä hienompia aisteja. Tämä ei ole mitään ylen tavatonta. Jos ottaisimme luonnon todistajaksi huomaisimme, että kaikki tavallisle näölle tajuttava kätkee itseensä jotakin vielä oleellisempaa. Mikroskooppi on avannut meille kokonaisen maailman, mutta mikroskoopin paljastamien koteloiden sisälläkin on vielä mysteerio, jota mitkään koneet eivät voi tutkia.

Koko maailmaa, sen aineellisimpiakin olioita, elähdyttää ja valaisee sen sisällä oleva toinen maailma. Tätä sisäistä maailmaa monet sanovat ”astraaliseksi”², ja se on yhtä hyvä sana kuin jokin muukin, vaikka se ei oikeastaan merkitse muuta kuin ”tähtistä”. Mutta tähdethän ovat loistavia kappaleita, jotka itsestään antavat valoa, niin kuin Locke sanoo. Tämä ominaisuus on myös aineen sisässä olevalla elämällä, sillä ne, jotka sen näkevät, eivät tarvitse näkemiseen lamppua. Tähti-sana (*star*) johtuu anglosaksisesta sanasta ”stir-an”, johtaa, liikuttaa, ja sisäinen elämä on kieltämättä ulkoisen johtaja, aivan niin kuin ihmisen aivot johtavat hänen huulensa liikuntaa. Vaikka siis sana ”astraalinen” ei sinänsä ole mikään erinomainen sana, tyydyn käyttämään sitä tähän tarkoitukseen.

Koko ”Valoa Tielle” -kirja on kirjoitettu astraalisella salakielellä, ja sen tähden siitä voivat saada selvän vain ne, jotka lukevat astraalisesti. Sen opetuskin on pääasiallisesti suunnattu astraalisen elämän kasvattamiseen ja kehittämiseen. Ennen kuin tällä kehityksen tiellä on otettu ensimmäinen askel, ihmiselle se on mahdotonta nopea tiedonsaanti, jota sanotaan varmaksi intuitioksi. Tämä suoranainen ja varma intuitio on

² Tällä sanalla ”astraalinen” ei tässä tarkoiteta uudemman okkulttisen kielenkäytön mukaisesti sitä tasoa, jota sanotaan ”tunnemaailmaksi”, vaan tässä yhteydessä sitä käytetään tuon sanan aikaisemmassa ja nykyistä laajemmassa merkityksessä. – Suom. huom.

ainoa tiedon muoto, joka tekee ihmiselle mahdolliseksi työkennellä nopeasti ja saavuttaa oikea ja korkea olotilansa oman tietoisien pyrkimyksensä rajoissa. Tiedon hankkiminen kokemuksen avulla on liian hidaskäyttö keino niille, jotka haluavat tehdä todellista työtä. Se, joka saa tietoa varmalla intuitiolla, ottaa haltuunsa sen eri muodot erinomaisen nopeasti voimakkaalla tahdonponnistuksella, samalla tavalla kuin päättäväinen työntekijä ottaa työkalunsa välittämättä niiden painosta tai ehkä muista hänen tiellään olevista esteistä. Hän ei pysähdy koetelemaan niitä jokaista – hän käyttää niitä, jotka ovat hänestä sopivimpia.

Kaikki ”Valoa Tielle” -kirjan sisältämät ohjeet on kirjoitettu oppilaita varten, mutta vain heitä varten – niitä varten, jotka ”ottavat vastaan tietoa”. Kenellekään muulle kuin tämän koulun oppilaalle sen säännöt eivät ole minkäänlaisiksi hyödyksi.

Kaikille, jotka vakavasti harrastavat okkultismia, sanon ensimmäiseksi: ottakaa vastaan tietoa! Sille, jolla on, annetaan. Sitä on turha odottaa. Ajan kohtu sulkeutuu eteenne, ja myöhemmin vuosina pysytte uudestisyntymättöminä ja voimattomina. Siksi sanon niille, jotka kaipaavat ja janoavat tietoa: noudatakkaa näitä sääntöjä!

Ne eivät ole minun tekaisemiani eivätkä keksimiäni. Ne ovat vain yliluonnon lakien esitystä, sellaisten totuuksien sanoihin pukemista, jotka omalla alueellaan ovat yhtä ehdottomia kuin ne lait, jotka johtavat maan ja sen ilmakehän toimintaa.

Ne aistit, joista puhutaan näissä neljässä lauseessa, ovat astraaliset eli sisäiset aistit.

Kukaan ei ikävöi sitä valoa, joka valaisee hänen paikasta riippumatonta sieluaan, ennen kuin tuska ja suru ovat karkottaneet hänet tavallisen ihmiskunnan elämästä. Ensin hän kuluttaa loppuun nautinnon, sitten hän kuluttaa loppuun kärsimyksen – kunnes viimein hänen silmänsä tulevat kykenemättömiksi kyynelehtimään.

Tämä on totuus, vaikka tiedän hyvin, että se kohtaa kiivasta vastarintaa monen taholta, joka muuten on sisäisestä elämästä johtuville ajatuksille myötämielinen. *Näkeminen* astraalisella näkökyvyllä on toimintaa, jota meidän on vaikea heti ymmärtää. Tiedemies tietää hyvin, minkälaisen ihmetyön lapsi tekee maailmaan syntyessään, kun se ensin voittaa itselleen näkökyvyn ja pakottaa sen tottelemaan aivojaan. Samanlainen ihme tapahtuu kyllä jokaisen aistin suhteen, mutta näön hallitseminen lienee suurin ponnistus. Lapsi tekee sen kuitenkin miltei itse-tiedottomasti, perityn tavan voimakkaasta painostuksesta. Kukaan ei myöhemmin ole selvillä siitä, että olisi koskaan tehnyt tätä ponnistusta, yhtä vähän kuin muistamme niitä yksittäisiä liikkeitä, joiden avulla vuosi sitten pääsimme nousemaan vuorelle. Tämä johtuu siitä että me elämme, liikumme ja olemme aineessa. Tietomme siitä on tullut intuitiiviseksi.

Astraalisen elämämme laita on aivan toisin. Siihen on pitkien aikojen kuluessa luotu varsin vähän huomiota – niin vähän, että ihminen suorastaan on kadottanut taidon näiden aistien käyttämiseen. Totta on, että jokaisessa sivistyksessä nousee tiedon tähti, ja ihminen toteaa enemmän tai vähemmän hämentyneenä, että hän tajuaa olevansa olemassa. Mutta useimmiten hän kieltää sen. Ja jos hän on materialisti, hän on sellainen omituinen olento, joka ei kykene näkemään omaa valoaan, joka elää, mutta ei tahdo elää. Hän on astraalinen eläin, jolla on silmät, korvat, puhekyky ja voima, mutta joka ei tahdo käyttää näitä lahjojaan. Näin on asian laita, ja tämä tietämättömyyden tapa on tullut niin vahvaksi, että nyt ei kukaan tahdo nähdä sisäisellä näöllään, ennen kuin kärsimys on vienyt fyysisiltä ihmisiltä ei vain näön, vaan kyöneleetkin – elämän kosteuden. Kykenemättömyys kyönelehtimään merkitsee, että ihminen on katsonut silmästä silmään tavallista ihmisluontoaan, voitannut sen ja saavuttanut tasapainon, jota eivät persoonalliset tunteet voi järkyttää. Se ei ole samaa kuin sydämen kovuus ja

välinpitämättömyys. Se ei ole suruun uupumista, jolloin kärsivä sielu on voimaton tuntemaan enää kauemmin tuskaa. Se ei ole sitä vanhuuden riutumista, jolloin tunne tylsistyy, kun jänteet, jotka se pani väräjämään, ovat kulumaisillaan loppuun. Mikään näistä sieluntiloista ei sovi oppilaalle, ja jos hänessä on jokin niistä, niin se on voitettava, ennen kuin hän voi astua polulle. Sydämen kovuus on itsekkään ihmisen ominaisuus, egoistin, jolta portti on ainiaan suljettu. Välinpitämättömyys kuuluu mielettömille ja väärille filosofeille – niille, jotka penseydessään ovat pelkkiä nukkeja ja joilla ei ole tarpeeksi voimaa katsoa olemassaolon todellisuuksia silmiin. Kun tuska ja suru ovat kuluttaneet loppuun kärsimyksen tunteen, seurauksena on uneliaisuutta, muistuttaen vanhuuden kokemista miehillä ja naisilla. Sellainen sieluntila tekee pääsyn Tielle mahdottomaksi, sillä jo ensimmäinen askel on täynnä vaikeutta, ja sen yrittäminenkin vaatii voimakkaan ihmisen, joka on täynnä sielullista ja ruumiillista tarmoa.

On totta, mitä Edgar Allan Poe sanoo, nimittäin että silmät ovat sielun ikkunat – sen avelinnan ikkunat, jossa hän asustaa. Tällainen on tuon lauseen merkityksen lähin käännös tavalliselle kielelle. Jos suru, pelko, pettymys tai nautinto voivat niin järkyttää sielua, että se hellittää otteensa sitä elähdyttävästä rauhanhengestä, ja jos elämänkosteus purkautuu ja hukuttaa tiedon mielenliikutusten tulvaan, niin kaikki tahaantuu, ikkunat himmenevät ja valo on hyödytön. Tämä on yhtä sananmukaisesti totta kuin se, että jos ihminen äkillisen mielenliikutuksen tähden kadottaa tajuntansa jyrkänteen partaalla, niin hän syöksyy syvyyteen. Ruumis on aina pidettävä tasapainossa, ei vain vaarallisilla paikoilla, vaan myös tasaisella maalla luonnon antaman painolain avulla. Sama koskee sielua. Se on ulkoisen ruumiin ja sen tuolla puolen olevan sisäisen hengen välinen side. Jumalallinen kipinä asuu hiljaisuudessa, jossa mikään luonnonmullistus ei voi liikuttaa ilmaa. Niin on

aina. Mutta sielu voi kadottaa otteensa siihen, kadottaa tietonsakin siitä, vaikka molemmat ovat saman kokonaisuuden osia. Ja mielenliikutukset ja vaikutelmat saavat tämän aikaan. Sekä ilon että surun kokeminen aiheuttaa vilkasta värähtelyä, ja se on ihmisen tajunnalle elämää. Eikä tämä ominaisuus vähene oppilaan aloittaessa harjoitteluaan, vaan se kasvaa. Siinä hänen voimansa koetellaan ensimmäisen kerran. Hänen täytyy kärsiä, nauttia ja kestää kaikkea paljon kiihkeämmin kuin muiden ihmisten, sillä nyt hän on ottanut kantaakseen velvollisuuden, jota ei ole muilla ihmisillä, sen ettei hän salli kärsimyksensä horjuttaa itseään asettamastaan tarkoituserästään. Hänen täytyy jo ensimmäisellä askeleella tarttua itseään lujasti kiinni ja suitsia suunsa. Kukaan ei voi tehdä sitä hänen puolestaan.

”Valoa Tielle” -kirjan neljä ensimmäistä ajatelmaa koskevat yksinomaan astraalista kehitystä. Tässä kehityksessä on saavutettava tietty aste, toisin sanoen siihen on lopullisesti astuttava, ennen kuin kirjan muuta sisältöä voi todella ymmärtää muuten kuin älyllisesti, siis ennen kuin kirjaa voi lukea käytännöllisenä eikä metafysisenä tutkielmana.

Eräässä suuressa mystisessä veljeskunnassa toimitetaan joka vuosi neljä juhlamenoa, jotka käytännöllisesti kuvaavat ja valaisevat näitä ajatelmia. Näihin menoihin osallistuvat vain vastatulijat, sillä ne kuuluvat kynnyksellä suoritettaviin tehtäviin. Mutta niistä näkyy, kuinka vakava asia on oppilaaksi tuleminen, kun ymmärretään, että ne kaikki ovat uhritoimituksia. Ensimmäinen on se, josta tässä olen puhunut. Suurimmat nautinnot, katkerimmat kärsimykset, tappion ja epätoivon tuskat annetaan vapisevan sielun kestettäväksi, sielun, joka ei vielä ole löytänyt valoa pimeydessä, vaan on avuton ja sokea. Ja kunnes se voi kestää nämä iskut, pysyvät astraaliset aistit lukittuina. Niin säätää armelias laki. ”Meedio” tai ”spiritisti”, joka valmistuksetta syöksyy psykkiseen eli sielulliseen maailmaan, on lainriikkoja, yliluonnon lakien rikkoja. Ulkoisen luonnon lakeja

rikkovat kadottavat fyysisen terveytensä. Sisäisen elämän lakeja rikkovat kadottavat sielullisen terveytensä. ”Meedioista” tulee mielenvikaisia, itsemurhaajia, säälettäviä olentoja, jotka ovat vailla moraalista tuntoa, ja usein he päättävät päivänsä epäuskoisina, epäillen sitäkin, minkä ovat omin silmin nähneet. Oppilaan on ehdottomasti tultava itsensä herraksi, ennen kuin hän voi uskaltautua tälle vaaralliselle tielle ja yrittää kohdata astraalimaailmassa eläviä ja työskenteleviä olentoja sekä niitä, joita me sanomme Mestareiksi, koska heillä on korkea tieto sekä kyky hallita, ei vain itseään, vaan myös ympärillään olevia voimia.

Sielun eläessä aistimusten eikä tiedon elämää sen tila on värähtelevä tai heilahteleva eikä paikallaan oleva. Tämä on lähes sanatarkka esitys tuosta tosiasiasta, mutta se on sanatarkka vain älylle eikä intuitiolla. Ihmisen tätä tajunnan puolta varten tarvitaan erityinen sanasto. Käsite ”paikallaan oleva” olisi ehkä muutettava muotoon ”kotonaan oleva”. Mielenliikutyksistä ei voi löytää pysyvää kotia, koska tämän värähtelevän olotilan laki on vaihtelu. Tämä tosiasia on oppilaan ensin opittava. On turha jäädä itkemään, kun jokin kaleidoskoopin kuva on mennyt ohi. Se ei tule takaisin.

Bulwer Lytton kuvaa voimakkaalla tavalla sitä totuutta, että okkultismin kokelaan ensimmäinen kokemus on sietämätön alakuloisuus. Hänet valtaa tyhjyyden tunne, joka tekee maailman autioksi ja elämän turhaksi ponnistukseksi. Tämä seuraa hänen ensimmäistä vakavaa abstraktista mietiskelyään. Katsellessaan tai edes koettaessaan katsella oman korkeamman luontonsa sanomatonta mysteeriota hän itse ottaa kantaakseen ensimmäisen koetuksen. Heilahtelu ilon ja tuskan välillä lakkaa, vaikkapa vain tuokioksi, mutta se riittää irrottamaan hänen ankkuriköytensä aistimaailmasta. Hän on ainakin hetken kokenut korkeampaa elämää, ja sen jälkeen hänen tavallista elämäänsä painaa epätodellisuuden tunto, pelottava tyhjiys.

Juuri tällainen oli se painajainen, joka ahdisti Bulwer Lyttonin kokelasta Glyndonia ”Zanoni”-kirjassa. Eikä Zanoni itsekään, vaikka hän oli oppinut suuria totuuksia ja saanut haltuunsa suuria voimia, ollut varsinaisesti kulkenut yli sen kynnyksen, jossa pelko ja toivo, toivottomuus ja ilo tuntuvat yhtenä hetkenä olevan ehdotonta totuutta ja toisena pelkkää mielikuvitusta.

Tämän ensimmäisen koetuksen tuo mukanaan usein elämä itse. Sillä elämä on aina suuri opettaja. Palaamme tutkimaan sitä, kun olemme saaneet voiman hallita sitä, niin kuin kemian mestari oppii laboratoriossaan enemmän kuin oppilas. Muutamat ovat niin lähellä tiedon ovea, että elämä itse valmistaa heitä siihen, eikä kenenkään yksilön tarvitse kutsua esiin sisäänkäynnin kauheaa vartijaa. Nämä ovat tietenkin terävä-älyisiä ja voimakkaita ihmisiä ja kykeneviä tuntemaan mitä kiihkeintä nautintoa. Sen jälkeen tulee kärsimys ja täyttää suuren tehtävänsä. Sellaista luonnetta kohtaavat mitä ankarimmat kärsimykset, kunnes se lopulta nousee tylsästä tajunnantilastaan ja sisäisellä voimallaan astuu yli kynnyksen, rauhan alueelle. Silloin elämän värähtely kadottaa tyrannin valtansa. Tunneherkän luonteen täytyy vielä kärsiä, mutta sielu on vapautunut ja seisoo erillään johtaen elämää suuruutta kohti. Ajan alamaiset kulkevat eteenpäin hitaasti, kokevat pitkiä vaikutelmien sarjoja ja kärsivät alituista ilon ja surun vaihtelua. He eivät uskalla ottaa lujasti kiinni itseyyden käärmeestä ja hallita sitä, tullakseen siten jumalallisiksi, vaan mieluummin he edelleen kuluttavat itseään kokemuksilla ja kärsivät vastustavien voimien iskuja.

Kun näistä Ajan orjista joku päättää astua okkultismin tielle, tämä on hänen ensimmäinen tehtävänsä. Ellei elämä ole opettanut sitä hänelle, ellei hän ole kyllin vahva opettamaan sitä itselleen ja ellei hän ole kyllin voimakas vaatiakseen Mestarin apua, niin hänelle tulee se pelottava koetus, jota kuvataan ”Zanoni”-kirjassa. Hänen elämänsä heilahtelu pysähtyy hetkeksi ja hänen täytyy kestää järkyttävä kokemus joutuessaan

vastakkain sen kanssa, joka ensi näkemältä tuntuu tyhjyyden kuilulta. Vasta kun hän on oppinut olemaan tässä tyhjyyden kuilussa ja löytänyt sen rauhan, saattavat hänen silmänsä kadottaa kykynsä kyynelehtiä.

II

**”ENNEN KUIN KORVA VOI KUULLA,
SEN TÄYTYY OLLA MENETTÄNYT HERKKYYTENSÄ.”**

”Valoa Tielle” -kirjan neljä ensimmäistä sääntöä ovat epäilemättä sen tärkeimmät, yhtä lukuun ottamatta, niin oudolta kuin tämä ehkä tuntuukin. Ne ovat niin tärkeitä sen tähden, että ne sisältävät astraalisen ihmisen elämän lain ja hänen luovan olemuksensa. Myöhemmillä säännöillä on merkitystä vain astraaliselle (eli itsevalaistulle) tajunnalle. Kun ihminen kerran on saanut käyttöönsä astraaliset aistit, niin siitä seuraa tietenkin, että hän alkaa käyttää niitä, ja seuraavat säännöt ovatkin opastukseksi niiden käyttämiseen. Kun sanon näin, tarkoitan tietenkin, että ensimmäiset neljä sääntöä ovat tärkeitä ja ne ansaitsevat niiden huomion, jotka lukevat niitä kirjasta. Kun ne ovat uurrettuina ihmisen sydämeen ja elämään, muut säännöt eivät ole enää ainoastaan mielenkiintoisia tai merkillisiä yliaistillisia väitteitä, vaan elämän tosiasioita, jotka pitää käsittää ja kokea.

Nuo neljä sääntöä ovat kirjoitettuina jokaisen elävän veljekkunnan loosin kokoushuoneessa. Ihminen joko myy sielunsa paholaiselle, niin kuin Faust, tai joutuu tappiolle, niin kuin Hamlet, tai pääsee kulkemaan eteenpäin rajan takana – joka tapauksessa nämä säännöt ovat häntä varten. Ihminen voi valita hyveen ja paheen välillä, mutta vasta kun hän on ihminen. Sylilapsi tai villieläin ei voi sitä tehdä. Sama koskee oppilasta. Hänestä täytyy ensin tulla oppilas, jotta hän voisi edes nähdä valittavana olevat tiet. Tämä ponnistus, itsensä luominen oppilaaksi, uudestisyntyminen, on ihmisen tehtävä ilman opettajaa. Kukaan opettaja ei voi auttaa, ennen kuin nämä neljä sääntöä on opittu, ja sen tähden ”Mestareista” puhutaan siten kuin

puhutaan. Mitkään todelliset Mestarit, voiman, rakkauden adeptit tai mustat adeptit, eivät voi vaikuttaa ihmiseen, ennen kuin nämä neljä sääntöä on omaksuttu.

Kyöneleitä, niin kuin sanoin, voidaan sanoa elämän kosteudeksi. Sielun täytyy jättää pois ihmiskunnan mielenliikutukset, sen täytyy saavuttaa onnettomuuksista järkkymätön tasapaino, ennen kuin sen silmät voivat avautua yli-inhimilliseen maailmaan.

Mestarien ääni on aina maailmassa, mutta sen kuulevat ainoastaan ne korvat, jotka eivät enää kuuntele persoonallisen elämän ääniä. Nauru ei enää kevennä sydäntä, viha ei enää saa sitä raivoihinsa, hellät sanat eivät tuo lohtua. Sillä sisällä, jonne korvista käy tie, on häviämätön rauhan maja, jota kukaan ei voi häiritä.

Niin kuin silmät ovat sielun ikkunat, niin ovat korvat sen portit eli ovet. Niiden kautta saapuu tieto maailman hälinästä. Ne Suuret, jotka ovat voittaneet elämän ja tulleet oppilaita suuremmiksi, seisovat rauhassa, kenenkään häiritsemättä keskellä ihmiskunnan värähtelyjä ja kaleidoskoopin liikkeitä. Heillä on sisimmässään varma tieto ja syvä rauha. Siksi heitä eivät liikuta tai kiihota ne tiedon sirpaleet ja erehdysten katkelmat, joita ympärillä olevien vaihtelevat äänet tuovat heidän korviinsa. Puhuessani tiedosta tarkoitan intuitiivista tietoa. Tätä varmaa tietoa ei koskaan voida saada kovalla työllä tai kokeilulla, sillä nämä keinot sopivat vain aineeseen, ja aine sinänsä on alituisten vaiheiden alainen epävarma olemus. Luonnollisen ja fyysisen elämän ehdottomimmat ja yleisimmät lait, sellaisina kuin tiedemies ne ymmärtää, tulevat katoamaan, kun tämän maailmankaikkeuden elämä katoaa, ja vain sen sielu jää jäljelle äärettömyyteen. Mitä arvoa silloin on noiden lakien tuntemisella, jotka on saavutettu ahkeruudella ja havainnoimisella?

Pyydän, ettei lukija tai arvostelija kuvittele, että tällä nyt sanotulla tahdon halventaa tai alentaa koottuja tietoja tai tiedemiesten työtä. Päinvastoin pidän tiedemiehiä uuden ajatuksen

tienraivaajina. Se kirjallisuuden ja taiteen kulta-aika, jolloin runoilijat ja kuvanveistäjät näkivät jumalallisen valon ja esittivät sen omalla ylevällä kielellään – se aika on haudattuna menneisyyteen niiden kuvanveistäjien ja runoilijoiden kanssa, jotka elivät ennen Feidiasta ja Homerosta. Mysteeriolaitokset eivät enää hallitse ajattelun ja kauneuden maailmaa. Inhimillinen elämä on nyt johtavana voimana eikä se, joka on sen tuolla puolen. Mutta tieteellisen työn tekijät lähestyvät – enemmän olosuhteiden pakosta kuin omasta tahdostaan – sitä kaukaista rajaa, joka erottaa selitettävissä olevat asiat selittämättömistä. Jokainen uusi keksintö vie heidät askeleen eteenpäin, ja siksi annan suuren arvon työllä ja kokeilulla saavutetulle tiedolle.

Mutta intuitiivinen tieto on jotakin aivan toista. Se ei ole hankittua tietoa, vaan niin sanoakseni sielun kyky – ei sen eläimellisen sielun, josta kuoleman jälkeen tulee kummitus, kun pyyde, kiintymys tai pahojen tekojen muisto pidättää sitä ihmisolentojen läheisyydessä, vaan sen jumalallisen sielun, joka elähdyttää yksilöityneen olennon kaikkia ulkoisia muotoja.

Tämä kyky asuu tietenkin tuossa sielussa ja on synnynnäinen. Oppilaaksi pyrkivän on kohotauduttava tietoiseksi siitä kiihkeällä, päättäväisellä ja lannistumattomalla tahdonponnistuksella. Käytän sanaa ”lannistumaton” erityisestä syystä. Ainoastaan se, jota ei voi hallita, joka ei anna alistaa itseään vaan joka tietää, että hänen on oltava ihmisten, tosiasioiden ja kaiken muun paitsi oman jumalallisuutensa herra, voi herättää tämän kyvyn. ”Uskolle on kaikki mahdollista.” Epäilijä nauraa uskolle ja ylpeilee sen puuttumisesta. Totuus on kuitenkin, että usko on voimakas moottori, suunnaton voima, joka todella voi aikaansaada mitä tahansa. Sillä se on ihmisen jumalallisen osan ja hänen vähäisemmän minänsä välinen sitoumus.

Tämän moottorin käyttö on välttämätöntä intuitiivisen tiedon saavuttamiseksi, sillä ellei ihminen usko itsessään olevan tuollaista tietoa, niin kuinka hän voi vaatia sitä omakseen ja käyttää sitä?

Ilman sitä hän on avuttomampi kuin ajopuu tai laivahylky valtamerellä. Se ajelehtii sinne tänne niin kuin ihminen kohtaloiden vaihdellessa. Mutta tuollaiset seikkailut ovat pelkästään ulkoisia, ja niillä on hyvin vähäinen merkitys. Vaikka ihmistä kuljetettaisiin orjana pitkin katuja, voi hänessä silti olla filosofin rauhallinen sielu, kuten Epiktetoksesta nähtiin. Toisella voi olla hallussaan kaikki maalliset edut ja ehdoton valta oman persoonallisen kohtalonsa suhteen, eikä hän silti tunne rauhaa tai varmuutta, koska hän kadottaa tasapainonsa jokaisesta ajatusvirrasta, jota hän koskettaa. Eivätkä nämä vaihtelevat virrat heittele ihmistä vain ruumiillisesti sinne tänne kuten ajopuuta vedessä. Ne tunkeutuvat sisään sielun ovista ja tulvivat sielun yli sokaisten sen ja tyhjentäen siitä kaiken kestävästä älyn niin, että ohitse kulkevat vaikutelmat pääsevät siihen käsiksi.

Selittääkseni tarkoitustani paremmin otan esimerkin. Ajatellaamme kirjailijaa tai taidemaalaria työnsä ääressä tai säveltäjää kuuntelemassa sävelmiä, jotka tukeutuvat hänen ihastelemaan mielikuvitukseensa. Pankaamme joku näistä kuluttamaan päivänsä vilkasliikenteiselle kadulle päin olevan ikkunan ääressä. Melu sokaisee voimallaan häneltä sekä näön että kuulon, ja kadun vilkas liikenne käy hänen ohitse kuin liikkuva kulkue. Mutta jos saman ikkunan ääressä on ihminen, jonka ajatus on tyhjä ja päivä ilman päämäärää, niin hän panee merkille ohikulkijat ja muistaa kasvot, jotka sattuivat miellyttämään tai kiinnostamaan häntä. Samanlainen on suhde ikuisen totuuteen. Kun mieli ei enää laske saamiaan vaihtelevia vaikutelmia ja epäluotettavia tietoja sieluun, silloin syttyy liekkiin todellisen tiedon valo siinä sisäisessä rauhan majassa, johon tutustuimme jo ensimmäistä sääntöä opittaessa. Silloin korvat alkavat kuulla. Hyvin epäselvästi ja heikosti aluksi. Ja tosiaan niin heikot ja hennot ovat ensimmäiset merkit todellisen, oikean elämän alkamisesta, että ne usein sysätään syrjään tyhjänä harhana ja mielikuvituksena.

Mutta ennen kuin niistä voi tulla muuta kuin mielikuvitusta, on tyhyyden kuilu kohdattava vielä toisella tavalla. Se täydellinen hiljaisuus, joka voi saapua vasta sitten, kun korvat ovat sulkeutuneet kaikilta ohimeneviltä ääniltä, tulee eteen vielä suurempana kauhuna kuin avaruuden muotoa vailla oleva tyhjiys. Ainoa käsityksemme tyhjästä avaruudesta, kun tuota ajatusta analysoimme perinpohjin, on musta pimeys. Useimmissa ihmisissä se herättää suurta fyysistä kauhua, ja kun sitä pidetään ikuisena ja muuttumattomana tosiasiana, se synnyttää mielessä lähinnä tyhjäksi tulemisen ajatuksen. Ja kuitenkin se on vain yhden aistin peittämistä. Jokin ääni voi vielä tuoda lohtua tähän synkkään pimeyteen. Mutta kun oppilas on löytänyt tiensä tähän mustaan, pelottavaan synkkyyteen, hänen on suljettava sielunsa ovet niin tiukkaan, ettei sisään voi tunkeutua enempää lohduttaja kuin vihamieskään. Tätä toista ponnistusta tehtäessä selviää niille, jotka eivät aikaisemmin ole sitä kokeneet, että tuska ja ilo ovat samaa mielenliikutusta. Kun äänettömyyden yksinäisyys on saavutettu, sielu janoaa niin kiihkeästi ja intohimoisesti jotakin vaikutelmaa, johon se voisi tarttua kiinni, että tuskallinen olisi yhtä kovasti tervetullut kuin miellyttävä. Saavutettuaan tämän tajunnantilan urhoollinen ihminen voi tarttumalla siihen ja pitämällä kiinni siitä hävittää samalla ”herkkyytensä”. Kun korva ei enää tee erotusta mieluisan ja tuskallisen välillä, eivät muutkaan äänet enää vaikuta siihen. Silloin on turvallista ja mahdollista avata sielun ovet.

”Näkö” on ensimmäinen ja helpoin saavutus, koska se pannaan täytäntöön osittain älyllisen ponnistelun avulla. Järkeä voi voittaa sydämen, niin kuin jokapäiväisestä elämästä hyvin tiedämme. Siksi tämä ensimmäinen askel otetaan vielä aineen piirissä. Mutta toinen askel ei enää salli mitään aineellista apua. Aineellisella avulla tarkoitan tietenkin aivojen tai tunteiden tai inhimillisen sielun toimintaa. Olento, jota sanomme ihmiseksi, tulee joksikin, joka ei enää ole ihminen, kun hän pakottaa

korvansa kuuntelemaan vain ikuista hiljaisuutta. Huomaamme tämän todeksi, jos vain pinnallisestikin katselemme niitä tuhatta ja yhtä vaikutelmaa, joita ulkoapäin saamme. Oppilas koettaa täyttää kaikki inhimilliset velvollisuutensa, mutta hän täyttää ne oman oikeudentuntonsa, ei kenenkään toisen eikä ihmisten enemmistön oikeudentunnon mukaisesti. Tähän päätyy ilman muuta, kun noudattaa tiedon uskontoa eikä sokeaa uskonoppia.

Oppilaan on syrjäytettävä sydän ja sen tunteet sekä aivot ja niiden älytoiminta, jotta hän saavuttaisi sen puhtaan hiljaisuuden, joka on hänelle välttämätön. Kummatkin, niin sydän kuin aivotkin, ovat koneistoja, jotka häviävät, kun ihmisen elämänrata on päättynyt. Nyt pakotetaan tuonpuoleinen olemus, joka on ihmisen liikkeelle panija ja eläväksi tekijä, nousemaan ja toimimaan. Nyt on suurimman vaaran hetki. Ensimmäisessä koetuksessa ihmiset tulevat hulluksi pelosta. Juuri tuosta ensimmäisestä koetuksesta kertoo Bulwer Lytton. Mutta yksikään kirjailija ei ole jatkanut toiseen koetuksen saakka, vain jokunen runoilija on tehnyt sen. Sen hienovireisyys ja suuri vaarallisuus on siinä, että ihmisellä on mahdollisuus kulkea sen lävitse tai edes yrittää sitä vain siinä tapauksessa, että hänellä on siihen voimaa. Jos hänellä on kylliksi voimaa herättääkseen toimintaan tuntemattoman osansa, korkeimman olemuspuolensa, silloin hänellä on voimaa avata Kultaiset Portit, silloin hän on todellinen alkemisti ja hän omistaa elämänneesten.

Tämä on se kokemuksen kohta, jossa okkultisti erotetaan muista ihmisistä ja jossa hän astuu elämään, joka nyt on hänen omansa. Hän astuu yksilöllisen täydellistämisensä tielle eikä enää pelkästään tottele maapallomme johtavia neroja. Tämä itsensä kohottaminen yksilölliseksi voimaksi yhdistää hänet tositeolla jalompiin elämänvoimiin ja tekee hänet yhdeksi heistä. He ovat tämän maailman voimien ja tämän kaikkeuden lakien yläpuolella. Ihmisen ainoa onnistumisen toivo suuren

ponnistuksen hetkellä on hypätä suoraan tämänhetkisestä asemastaan seuraavaan, tulla yhtäkkiä jumalallisen voiman oleelliseksi osaksi, niin kuin hän tätä ennen on ollut äyllisen voiman ja sen suuren luonnon oleellinen osa, johon hän kuuluu. Hän on nyt aina itsensä edellä, jos tuollainen ristiriitaiselta tuntuva ajatus voidaan käsittää. Ihmiset, jotka ovat tässä asemassa ja jotka uskovat koko ihmiskunnan kehittyemisvoimaan, ovat Vanhempia Veljiä ja uranuurtajia. Jokaisen ihmisen on itse tehtävä tuo suuri hyppäys ilman apua, mutta jonkinlaisena tukena on kuitenkin tieto, että muut ovat kulkeneet samaa tietä. Mahdollisesti he ovat kadonneet kuiluun, mutta mitäpä siitä: he ovat ainakin rohjenneet heittäytyä siihen. Tässä yhteydessä on turha puhua heidän tämänhetkisestä tilastaan. Kun sanon, että he mahdollisesti ovat kadonneet kuiluun, niin tarkoitan, ettei kuilun yli kulkenutta voi tuntea ennen kuin te kumpikin olette saavuttaneet tuon toisen, kokonaan uuden olotilan. On tarpeetonta nyt selittää, minkälainen tuo uusi olotila on. Sanon vain, että hiljaisuuden tien alkuvaiheilla ihminen kadottaa tiedon ystävistään ja rakkaistaan, kaikista, jotka ovat olleet hänelle rakkaita. Hän kadottaa näkyvistään vieläpä Opettajansakin, samoin kuin ne, jotka ennen häntä ovat kulkeneet tätä tietä. Sanon tämän sen takia, että tuskin kukaan on kestänyt tätä ilman katkeraa valitusta. Jos sielu jo ennakkoon oivaltaisi, että hiljaisuuden on oltava täydellinen, niin valituksen ei varmaan tarvitsisi nousta tiellä esteeksi. Opettajasi tai edelläkulkijasi voi pitää kättäsi omassaan ja osoittaa sinulle suurinta myötätuntoa, mikä ihmissydämelle on mahdollista, mutta kun hiljaisuus ja pimeys saapuvat, niin kadotat kaiken tiedon hänestä. Olet yksin. Hän ei voi auttaa sinua. Ei sen tähden, että hän olisi kadottanut voimansa, vaan sen tähden, että olet kutsunut esiin suuren vihamiehenesi.

Suurella vihamiehellä tarkoitan itseäsi. Jos sinussa on voimaa katsoa silmästä silmään omaa sieluasi pimeydessä ja

hiljaisuudessa, niin olet voittanut fyysisen eli eläimellisen minäsi, sen joka elää vain aistimuksissaan.

Tämä väite voi tuntua oudolta, mutta itse asiassa se on varsin yksinkertainen. Kun ihmisen hedelmänteon aika on käsissä ja hänen sivistyksensä on huipussaan, hän on kahden tulen välissä. Jos hän vain vaatisi omakseen suuren perintönsä, niin hänen hartioiltaan helposti putoaisi pelkän eläimellisen elämän taakka. Mutta hän ei tee sitä, ja sen tähden ihmisrodut kukoistavat, lakastuvat ja kuolevat, olipa niiden kukoistus ollut miten kaunis tahansa. Ja kunkin yksilön tehtäväksi on jätetty tuo suuri ponnistus olla pelästymättä omaa suurempaa luontoaan, olla antamatta pienemmän ja aineellisemmän minänsä vetää itseään takaisin. Jokainen yksilö, joka tämän täyttää, on rotunsa vapahtaja. Vaikka hän ei kuuluttaisikaan urotöitään, vaikka hän eläisi salassa ja hiljaisuudessa, hän on ihmisen ja hänen jumalallisen osansa välinen yhdysside. Hän yhdistää tunnetun ja tuntemattoman, hälisevän markkinapaikan ja lumihuippuisen Himalajan äärettömyyden. Hänen ei tarvitse mennä ihmisten luo muodostaakseen tuon yhdyssiteen. Hän on yhdysside astraalisesti. Ja sellaisena hän kuuluu aivan toisenlaiseen ihmisluokkaan kuin muut ihmiset. Näinkin varhain, otettuaan vasta toisen askeleen tiedon tiellä, maa on hänen jalkojensa alla jo aikaisempaa varmempi, ja hän tulee tietoiseksi siitä, että hän on kokonaisuuden osa.

Tämä on niitä elämän vastakohtaisuuksia, joita tapaa niin usein, että ne tarjoavat aiheita kirjailijoillekin. Okkultisti tuntee ne yhä suurempina, kun hän koettaa elää valitsemaansa uutta elämää. Vetäytyessään itseensä ja tullessaan itsenäiseksi hän havaitsee itsensä yhä selvemmin suuren ajatus- ja tunnevirtauksen osaksi. Kun hän on saanut ensimmäisen opetuksen, voittanut sydämen nälän ja kieltäytynyt elämästä toisen rakkautesta, silloin hän huomaa kykenevänsä herättämään rakkautta paremmin. Heittäessään pois elämänsä hän saa sen takaisin

uudessa muodossa ja merkityksessä. Maailma on ollut ihmiselle aina monien ristiriitaisuuksien paikka. Oppilaaksi tultuaan ihminen huomaa, että koko elämää voidaankin sanoa paradoksien sarjaksi. Tämä on luonnollista ja helposti ymmärrettävää. Jokaisen sielu, kaikkein halvimmin, ”on kuin etäinen tähti”, mutta hänen tajuntansa on värähtely- ja aistielämän lakien alainen. Jo tämä yksin voi muovata ne monimutkaiset luonteet, joita kirjailijat käyttävät aiheinaan. Jokainen on mysteeri niin ystävälleen kuin vihamiehelleen, ja itselleenkin. Hänen vaikuttimensa ovat usein käsittämättömiä. Hän ei kykene niitä selvittämään, eikä voi ymmärtää, miksi hän tekee niin tai näin. Oppilaan on herätettävä tajunta tuossa tähti-olemuksessaan, jossa hänen voimansa ja jumaluutensa uinuvat. Tämän tajunnan herättyä ihmisen omat ristiriidat ilmenevät entistä suurempina ja samoin ne paradoksit, joiden keskellä hän elää. Ihminen luo tietenkin oman elämänsä, ja ”seikkailut ovat seikkailunhaluisia varten”, sanoo viisas, tosielämästä syntynyt sananparsa, joka käsittää koko ihmiskokemuksen alan.

Ihmisen jumalallisen osan paine vaikuttaa elämelliseen osaan. Kun äänetön sielu herää, se antaa ihmisen jokapäiväiselle elämälle aikaisempaa suuremman merkityksen, todellisuuden ja vastuunalaisuuden. Viittaa kahteen jo edellä käyttämäni vertaukseen. Linnoitukseensa vetäytynyt okkultisti on löytänyt voimanlähteensä. Hän huomaa heti, mitä hänen velvollisuutensa kulloinkin vaatii. Hän ei saa voimaansa omalla oikeudellaan, vaan sen tähden, että hän on kokonaisuuden osa, ja niin pian kun hän on pelastunut elämän värähtelyistä ja voi seistä horjumatta, ulkomaailma vaatii häntä tulemaan ja tekemään siinä työtä. Sydämen laita on samoin. Kun se ei enää halua ottaa, se on kutsuttu antamaan yltäkylläisesti.

”Valoa Tielle” -kirjaa on sanottu paradoksien kirjaksi, ja syystäkin. Mitä se muuta voi ollakaan, kun se käsittelee oppilaan todellisia persoonallisia kokemuksia?

Astraalisen näön ja kuulon saavuttaminen – eli toisin sanoen käsityskyvyn herättäminen ja sielun ovien avaaminen – ovat suunnattomia tehtäviä ja ne voivat vaatia monen peräkkäisen ruumiillistuman uhraamista. Ja kuitenkin, kun tahto on saavuttanut voimansa huipun, voidaan koko tuo ihme saada aikaan silmänräpäyksessä. Silloin oppilas ei ole enää Ajan orja.

Nämä kaksi ensimmäistä askelta ovat kielteisiä, sillä ne ovat enemmänkin vetäytymistä pois nykyisestä olotilasta kuin etenemistä uutta kohti. Seuraavat kaksi sääntöä vaativat toimintaa. Ne merkitsevät etenemistä uuteen olotilaan.

III

”ENNEN KUIN ÄÄNI VOI PUHUA MESTARIEN KUULLEN.”

Puhuminen on kyky kommunikoida. Sen oppiminen määrää hetken, jolloin ihminen astuu toimivaan elämään.

Ja nyt, ennen kuin jatkan, selitän hieman, miten säännöt ”Valoa Tielle” -kirjassa on järjestetty. Seitsemän ensimmäistä numeroitua sääntöä ovat alaosa kahdesta ensimmäisestä numeroimattomasta, joista jo aikaisemmin olen puhunut. Numeroitujen sääntöjen tarkoitus on vain tehdä numeroimattomat selvemmiksi. Säännöt kahdeksannesta viidenteentoista kuuluvat siihen numeroimattomaan lauseeseen, joka nyt on aiheenani.

Niin kuin jo on sanottu, nämä ohjeet on kirjoitettu oppilaita varten, ei ketään muuta varten. Ne eivät kiinnosta muita. Toivon siis, ettei kukaan muu vaivaudu lukemaankaan tätä kirjaa edemmäksi. Kahteen ensimmäiseen sääntöön sisältyy koko se pyrkimyksen puoli, joka vaatii lääkärin veitsen käyttämistä. Oppilaalta odotetaan, että hän taistelee käärmeen, alemman itsensä kanssa ilman apua ja oman tahtonsa voimalla alistaa halunsa ja tunteensa. Hän voi pyytää Mestarin apua vasta sitten, kun tämä on täytetty tai ainakin osaksi tehty. Sitä ennen hänen sielunsa ovet ja ikkunat ovat tahraisia, sameita, pimitettyjä, niin ettei mikään tieto voi häneen tunkeutua. En aio tässä kirjassa selittää, miten ihmisen on käsiteltävä sieluaan, annan ainoastaan oppilaalle tietoa. Myöskään en nyt kirjoita niin, että kuka tahansa voi lukea, koska ylikuunto estää sen omilla muuttumattomilla laeillaan.

Ne neljä sääntöä, jotka olen pannut tähän kirjaan niitä tutkimaan haluavia länsimaalaisia varten, ovat – niin kuin edellä on sanottu – luettavina jokaisen elävän veljeskunnan etuhuoneessa, ja voisimpa lisätä: jokaisen elävän, kuolleen tai vastedes

perustettavan veljeskunnan etuhuoneessa. Kun puhun veljeskunnasta, en tarkoita tutkijoiden ja älyniekkojen mielensä mukaan muodostamaa yhdistystä, vaan tarkoitan erästä yliluonnon tosiasiaa, muuatta astetta kehityksen tiellä kohti absoluuttista Jumaluutta eli Hyvää. Tällä kehityksen tiellä oppilas kohtaa so-pusointua, puhdasta tietoa, puhdasta totuutta eri asteissa, ja näihin asteisiin tullessaan hän huomaa yhtyvänsä johonkin, jota ylimalkaisesti voisi sanoa inhimillisen tajunnan erääksi kerrostumaksi. Hän tapaa kaltaisiaan ihmisiä, joiden luonto on yhtä epäitsekäs kuin hänen omansakin, ja hänen yhtymisensä heihin tulee pysyväksi ja purkautumattomaksi, sillä se perustuu luontaiseen yhtäläisyyteen. Hän yhdistyy heihin sellaisin lupauksin, joita ei tarvitse lausua tai asettaa tavallisten sanojen puitteisiin. Tämä on eräs puoli siitä, mitä tarkoitan veljeskunnalla.

Kun ensimmäiset säännöt on voitettu, oppilas huomaa seisovansa kynnyksellä. Silloin – jos hän on kyllin luja – hänelle tulee puhelahja, kaksinainen voima. Sillä edistyessään hän huomaa tulewansa kukoistustilaan, jossa jokainen aukeava nuppu työntää ulos eri säteitä eli terälehtiä. Jos hän aikoo harjoittaa uutta lahjaansa, hänen on käytettävä sitä sen kaksinkertaisessa ominaisuudessa. Hän havaitsee itsessään voiman puhua Mestarien ollessa läsnä, toisin sanoen hänellä on oikeus pyrkiä yhteyteen jumalallisimman olemuksen kanssa siinä uudessa tajunnan tilassa, johon hän nyt on tullut. Mutta hän huomaa olevansa asemansa vuoksi pakotettu toimimaan kahteen suuntaan yhtäkaaa. Hänen äänensä ei kuulu ylös korkeuksiin, jossa jumalat istuvat, ennen kuin hän on tunkeutunut niihin syvyysiin, joissa heidän valonsa ei lainkaan loista. Hän on joutunut erään rautaisen lain kouriin. Jos hän pyytää päästä kokelaaksi, niin samalla hän tulee palvelijaksi. Mutta hänen palveluksensa on ylevää niidenkin takia, jotka osallistuvat siihen. Sillä ovathan Mestaritkin palvelijoita. He palvelevat ja lunastavat palkkansa myöhemmin. Osaksi heidän palveluksensa on antaa tietonsa

koskettaa oppilasta. Hänen ensimmäinen työnsä on antaa tästä tiedosta jotakin niille, jotka eivät vielä jaksa seistä siellä, missä hän seisoo. Tämä ei ole mikään mielivaltainen määräys, jonka olisi säätänyt joko Mestari, Opettaja tai muu henkilö, kuinka jumalallinen tahansa. Se on elämän laki siellä, minne oppilas on astunut.

Sen tähden oli vanhan egyptiläisen veljeskunnan loosien sisemmälle ovikäytävälle kirjoitettu: ”Työmies on palkkansa ansainnut.”

”Anokaa, niin teille annetaan” kuulostaa liiankin helpolta ja yksinkertaiselta ollakseen uskottava. Mutta oppilas ei voikaan ”anoa” siinä mystisessä merkityksessä, missä tuota sanaa käytetään tässä, ennen kuin hän on saanut voiman auttaa muita.

Miksi niin? Eikö tämä väite kuulosta liian dogmaattiselta?

Onko liian dogmaattista sanoa, että ihmisellä täytyy olla jalansija, ennen kuin hän voi hypätä? Asia on sama. Jos apua annetaan, jos työtä tehdään, niin silloin on olemassa luonnollinen vaatimus – ei se, mitä sanomme persoonalliseksi palkan vaatimiseksi, vaan luonnon oma vaatimus. Jumalalliset antavat. He pyytävät, että sinäkin antaisit, ennen et voi olla heidän kaltaisensa.

Oppilas havaitsee tämän lain heti yrittäessään puhua. Puhuminen nimittäin on kyky, joka tulee vain voiman ja tiedon oppilaalle. Spiritisti astuu psyykkis-astraaliseen maailmaan, mutta ei löydä sieltä mitään nimenomaista puhetta, ennen kuin hän vaatii sitä itselleen ja jatkuvasti haluaa sitä itselleen. Jos hän on kiinnostunut pelkistä ”ilmiöistä” eli astraalisen elämän yksityiskohdista ja pikku sattumuksista, niin hän ei suoranaisesti tule minkään ajatussäteen tai tarkoituserän piiriin. Hän vain oleskelee ja huvittelee astraalielämässä, niin kuin hän on oleillut ja huvitellut fyysisessä elämässä. Psyykkis-astraalinen elämä voi kyllä opettaa hänelle jonkin yksinkertaisen asian, aivan niin kuin aineellinen ja älyllinenkin elämä voi hänelle antaa

yksinkertaista opetusta. Ja nämä läksyt on opittava. Se, joka aikoo astua oppilaan tielle, vaikka ei ole oppinut näitä alkeellisia ja yksinkertaisia asioita, tulee aina kärsimään tietämättömyydestä. Ne ovat elämänkysymyksiä, ja sellaisina niitä on tutkittava. Ne on kauttaaltaan koettava yhä uudelleen, niin että ne tunkeutuvat olemuksen kaikkiin osiin.

Palatkaamme aiheeseen. Puhelajahjaa vaatiessaan – joksi sitä tässä sanotaan – pyrkijä huutaa oppaakseen sitä Suurta, joka on etummaisena siinä tiedon säteessä, johon hän on astunut. Kun hän tekee tämän, kimpoaa hänen äänensä takaisin hänen saavuttamastaan voimasta ja kaikuu alas inhimillisen tietämättömyyden syviin kuiluihin. Sanoma, että on olemassa tietoa ja että siunaava voima on opettamassa, leviää jollakin hämärällä tavalla kaikille, jotka tahtovat sitä kuulla. Yksikään oppilas ei voi kulkea kynnyksen yli ilmoittamatta tätä sanomaa ja antamatta siitä tietoa tavalla tai toisella.

Hän seisoo kuin kauhun lyömänä todetessaan, miten vaillinaisella ja kypsymättömällä tavalla hän on sen tehnyt, ja hänessä herää halu tehdä se hyvin, ja auttamishalun kasvaessa kehityy voima. Sillä tämä halu, joka hänessä herää, on puhdas. Hän ei voi saavuttaa hyötyä, kunniaa tai henkilökohtaista palkkiota siitä. Juuri siksi hän saakin voimaa siihen.

Koko menneisyyden historia, siinä määrin kuin voimme sitä seurata, osoittaa selvästi, että tästä ensimmäisestä tehtävästä, joka annetaan kokelaalle, ei ole odotettavissa arvonantoa, kunniaa tai palkintoa. Mystikkoja on aina ivattu ja tietäjiä epäilty. Suuremman älynlahjat omanneet ovat jättäneet jälkimailmalle kirjoitettuja muistiinpanoja, mutta useimmat lukijat pitävät niitä merkityksettöminä ja houreisina, vaikka niiden kirjoittajat voivat puhua kaukaisesta menneisyydestä. Oppilas, joka ryhtyy työhön toivoen salaisesti, että hän saavuttaa mainetta tai menestystä, ja tahtoo esiintyä opettajana ja apostolina maailman edessä, epäonnistuu jo ennen alkuun pääsyään, ja hänen

salainen ulkokultaisuutensa myrkyttää sekä hänen oman sielunsa että niiden sieluja, joita hän opettaa. Hän jumaloi itseään salaa, ja tämä epäjumalanpalvelus kantaa varman palkkansa.

Se oppilas, joka kykenee astumaan sisään ja jolla on voimaa kaikkien vastusten voittamiseen, unohtaa uudessa tietoisuudessaan itsensä kokonaan, kun jumalallinen sanoma saapuu hänen hengelleen. Jos tämä ylevä kosketus todella voi korottaa hänet, niin hän tulee jumalalliseksi olennoiksi siinä, että hän mieluummin tahtoo antaa kuin ottaa ja mieluummin tahtoo auttaa kuin tulla autetuksi, ja siinä, että hän päättää mieluummin ravita nälkäisiä kuin itse nauttia taivasten mannaakaan. Hänen luonteensa on muuttunut. Ihmisten tekoja jokapäiväisessä elämässä johtava itsekkyyttä jättää hänet äkkiä.

IV

”ENNEN KUIN ÄÄNI VOI PUHUA MESTARIEN KUULLEN,
SEN TÄYTY OLLA KADOTTANUT KYVYN HAAVOITTA.”

Ne, jotka vain pintapuolisesti kiinnittävät huomiota okkultismiin – ja heidän lukunsa on suunnaton – sanovat ehtimiseen, että jos on adepteja, niin miksi he eivät esiinny maailmassa ja näytä voimaansa. Kun näiden Viisaiden pääveljistön sanotaan asuvan Himalajan toisella puolella, on se muka riittävä todistus siitä, että he ovat vain olkinukkeja. Miksi heidät muuten asetettaisiin asumaan niin kauaksi?

Valitettavasti luonto on niin määrännyt, ei kenenkään oma mielivalta tai suunnittelu. Maan päällä on eräitä paikkoja, joihin ei tunnu ”sivistyksen” edistys ja joissa yhdeksänentoista vuosisadan kuumeisen hyörinän on pakko hiljentyä. Näillä onnen mailla on aina aikaa, aina tilaisuuksia elämän todellisuuksia varten. Siellä ei ole rahaa rakastavan ja nautinnonhaluisen yhteiskunnan aherrusta. Niin kauan kun maan päällä on adepteja, täytyy maassa olla eristettyjä asuinpaikkoja heitä varten. Tämä on luonnon tosiasia, joka ulkoisesti ilmentää yliluonnon syvää totuutta.

Kokelaan pyyntö jää kuulematta, kunnes ääni, jolla se lausutaan, on kadottanut kykynsä haavoittaa. Tämä aiheutuu siitä, että jumalallis-astraalisen³ elämän alueella vallitsee luonnollisen elämän järjestys. Sielläkin tietysti on aina keskus ja kehä, niin kuin luonnossa. Kaikilla tasoilla asuu elämän keskussydämen lähellä aina tieto, siellä hallitsee täydellinen järjestys, mutta kehän ulkoreunan tekee sekasorto himmeäksi ja epäselväksi. Elämä muistuttaa todella joka muodossaan enemmän tai vähemmän filosofista koulua. On aina tiedon palvoja, jotka unohtavat oman elämänsä pyrkiessään tietoon. On aina häily-

viä joukkoja, jotka tulevat ja menevät. Epiktetos sanoi heistä, että on yhtä helppoa opettaa heille filosofiaa kuin syödä kermakastiketta haarukalla. Samoin on laita yliastralisessa elämässä. Adeptin on siellä mahdollisuus vetäytyä asumaan vielä syvempään ja täydellisempään eristyneisyyteen. Tämä tyyssija on niin turvallinen ja suojattu, ettei yksikään ääni, jossa on vähänkin epäsointua, voi kuulua hänen korviinsa. Miksi on näin – kysytään heti, jos hänellä kerran on niin suuret voimat kuin hänen olemassaoloonsa uskovat sanovat? Vastaus on selvä. Hän palvelee ihmiskuntaa ja samaistaa itsensä koko maailman kanssa. Hän on valmis joka hetki olemaan sijaisuhrina sen puolesta – *elämällä, mutta ei kuoleamalla sen puolesta*. Miksi hän ei kuole sen puolesta? Siksi, että hän on suuren kokonaisuuden osa, sen kaikkein tärkeimpiä osia. Siksi, että hän elää lakien alaisena, eikä halua rikkoa niiden järjestystä. Hänen elämänsä ei ole hänen omansa, vaan niiden voimien, jotka tekevät hänen takanaan työtä. Hän on ihmiskunnan kukka – kukinta, jonka sisällä on Jumalallinen Siemen. Hän on omassa persoonassaan kaikkiallisen luonnon aarre, jota suojataan ja varjellaan, jotta sen hedelmä valmistuisi. Vain jonakin nimenomaisena maailmanhistoriallisena ajankohtana hän saa mennä ihmisten keskele heidän Pelastajanaan. Mutta niille, jotka kykenevät erottautumaan joukosta, hän on aina lähellä. Ja hän on tietoisesti läsnä, selvästi tunnettuna ja valmiina vastaamaan niille, jotka ovat kyllin vahvoja voittaakseen persoonallisen ihmisluonnon viat, niin kuin näissä neljässä säännössä on esitetty.

Tämä itsensä voittaminen merkitsee myös monen sellaisen ominaisuuden hävittämistä, joita pidetään toivottavina ja siis mahdottomina hävitettäviksi. ”Kyvyn haavoittaa” omaamiseen kuuluu paljon sellaista, jota ihmiset arvostavat sekä itsessään että muissa. Siihen kuuluu myös itsepuolustus- ja itsesäilytysvaisto, tuo käsitys, että minulla on oikeuksia joko kansalaisena tai ihmisenä tai yksilönä, sekä itsekunnioituksen ja hyveen

mieluisa tunne. Nämä ovat kovia sanoja monelle, mutta ne ovat tosia. Sillä nämä sanat, jotka nyt kirjoitan ja jotka ennen olen kirjoittanut tästä asiasta, eivät suinkaan ole minun omia sanojani. Ne on otettu Suuren Veljeskunnan erään loosin perintätiedoista, loosin, joka kerran oli Egyptin salaisena loistona. Heidän etuhuoneeseensa kirjoitetut ohjeet olivat samat kuin ne, jotka ovat nykyisten koulujen etuhuoneissa.

Viisaat ovat eläneet kaikkina aikoina erillään joukoista. Ja silloinkin, kun jokin väliaikainen tarkoitus tai tehtävä saattaa jonkun heistä ihmisten keskelle, hänen eristäytymisensä ja turvallisuutensa on aina suojattu yhtä täydellisesti. Se sisältyy hänen perintöönsä, hänen asemaansa, se on hänen todellinen arvomerkkinsä, eikä hän voi luopua siitä enempää kuin joku Westminsterin herttua voi sanoa, ettei hän tahdo olla Westminsterin herttua. Monissa maailman suurissa kaupungeissa elää joku adepti jonkin aikaa silloin tällöin, tai ehkä hän vain kulkee kaupungin kautta. Kaikki suuret kaupungit saavat kuitenkin toisinaan apua jonkin adeptin läsnäolosta ja elävästä voimasta. Täällä Lontoossa kuten Pariisissa ja Pietarissa on sangen korkealle kehittyneitä ihmisiä. Mutta heidät tuntevat mystikkoina vain ne, joilla on kyky tuntea, ja tuo kyky on saavutettu itsensä voittamisella. Miten nuo suuret muuten voisivat oleskella hetkeäkään sellaisessa henkisessä ja sielullisessa ilmapiirissä, joka syntyy suurkaupungin hämmennyksessä ja epäjärjestyksessä, kuin suojattuina? Elleivät he olisi suojattuja ja turvassa, olisi heidän kasvunsa estynyt ja heidän työnsä pilalla. Oppilas voi tavata ruumiillistuneen adeptin ja asua samassa talossa kuin hän kykenemättä kuitenkaan tuntemaan häntä tai saattamaan ääntään hänen kuuluviinsa. Ei paikallinen läheisyys ei läheiset suhteet, eivätkä päivittäinen seurustelu voi tehdä tyhjäksi adeptin eristäytymistä suojaavia järkähtämättömiä lakeja. Ääni ei milloinkaan tunkeudu hänen sisäiseen kuuloonsa, ennen kuin se on tullut jumalalliseksi ääneksi eikä tuo enää esiin minän huutoja. Mistään alemmasta kiinnostuminen olisi

yhtä hyödytöntä ja yhtä suurta voimien ja kykyjen tuhlaamista kuin jos aakkosia opettelevia lapsia opettaisi joku kielitieteen professori. Ennen kuin ihminen on tullut sydämessään ja hengessään oppilaaksi, hän ei ole lainkaan olemassa niille, jotka ovat oppilaiden opettajia. Ja ihminen tulee oppilaaksi vain yhdellä keinolla – luopumalla persoonallisesta ihmisyydestä.

Jotta ääni olisi kadottanut kykynsä haavoittaa, ihmisen täytyy olla kohonnut jo sille asteelle, että hän näkee itsensä suurten joukkojen kanssa yhtenä, vain hiekan jyvänä, jota laineet heittelevät puoleen ja toiseen. Sanotaan, että joka ainoa hiekan jyvä huuhdotaan vuorollaan valtameren pohjalta rannalle ja lepää hetken auringon paisteessa. Niin ihmisolentojakin viskelee sinne tänne suuri voima, ja jokainen vuorollaan tuntee yllään auringon säteet. Kun ihminen kykenee katsomaan elämäänsä tällaisen kokonaisuuden osana, hän ei enää ponnistele voitaakseen itselleen jotakin. Tämä on luopumista henkilökohtaisista oikeuksista. Tavallinen ihminen ei odota itselleen vain samaa onnea kuin muulle maailmalle, vaan erinäisissä asioissa, joista hän pitää, enemmän kuin muille. Oppilas ei tätä odota. Vaikka hän olisi kahlehdittu orja, niin kuin Epiktetos, hänellä ei olisi sanaakaan siitä sanottavana. Burne Jones on kuvannut tämän erinomaisesti eräässä taulussaan: pyörä pyörii ja siihen on sidottu rikas ja köyhä, suuri ja pieni, ja molemmilla on hyvän onnen hetkensä, kun pyörä nostaa hänet korkeimmalle kohdalle; kuningas nousee ja kukistuu, runoilijaa juhliitaan ja hänet unohdetaan, orjakin on onnellinen ja kokee taas huonoja päiviä. Jokainen vuorollaan muserretaan pyörän kääntyessä. Oppilas tietää, että näin on, ja vaikka hänen velvollisuutensa on tehdä kaikkensa elämässään, hän ei ylpeile eikä valita siitä eikä nurise muiden parempaa kohtaloa. Hän tietää, että kaikki ovat samalla tavalla oppimassa, ja hän hymyilee sosialistille ja uudistajalle, joka yrittää muuttaa oloja väkivalloin, vaikka ne johtuvat ihmisluonnon sisäisistä voimista. Sehän on vain potki-

mista tutkainta vastaan, elämän ja voimien tuhlaamista.

Tämän todella käsittäessään ihminen luopuu kuvitelluisista yksilöllisistä oikeuksistaan, olkoot ne mitä laatua tahansa. Se poistaa erään kaikille tavallisille ihmisille yhteisen terävän okaan.

Kun oppilas käsittää, että ajatuskin yksilöllisistä oikeuksista on vain hänen luontonsa myrkyllisen puolen tuote, että se on itseyden käärmeen suihin, käärmeen, joka pistoksellaan myrkyttää hänen elämänsä ja hänen ympärillään olevienkin elämän, silloin hän on valmis osallistumaan niihin jokavuotisiin seremonioihin, jotka ovat avoinna kaikille kokelaille, jotka ovat niihin valmistautuneet. Kaikki puolustautumiseen ja hyökkäämiseen käytetyt aseet jäävät pois, kaikki järjen ja sydämen, aivojen ja hengen aseet. Hän ei voi enää koskaan pitää toista ihmistä arvosteltavana ja tuomittavana henkilönä. Kokelas ei voi enää koskaan korottaa ääntään puolustaakseen itseään tai pyytääkseen anteeksiantoa. Hän palaa näistä pyhistä menoista takaisin maailmaan yhtä avuttomana ja suojattomana kuin vastasyntynyt lapsi. Hän on alkanut uudestisyntyä korkeammalle elämäntasolle, sille tuuliselle ja valaistulle huipulle, josta silmät katselevat älykkäästi ja näkevät maailman uudessa valossa.

Sanoin aikaisemmin, että kokelaan on luovuttava myös itsekunnioituksen ja hyveen tunnosta, kun hän on luopunut yksilöllisten oikeuksien tunnosta. Tämä kuulostaa kauhealta oppilalta, mutta jokainen okkultisti tietää, ettei se ole pelkkä oppi, vaan tosiasia. Kukaan ei ole kelvoinen oppilaaksi, jos hän pitää itseään toista pyhempänä, jos hän vähänkin ylpeilee paheen tai tyhmyyden poissaolosta, jos hän luulee itseään viisaaksi tai jossakin suhteessa lähimmäisiään korkeammaksi. Ihmisen on tultava pieneksi lapseksi, ennen kuin hän voi päästä taivaan valtakuntaan.

Hyve ja viisaus ovat erinomaisia asioita, mutta jos ne kasvatavat ihmisen mielessä ylpeyttä ja erillisyyden tunnetta muusta ihmiskunnasta, niin ne ovat vain itseyden käärmeitä, jotka

ilmentävät itseään näin hienommassa muodossa. Milloin tahansa ne voivat ottaa jälleen karkean muotonsa ja pistää yhtä raivokkaasti kuin silloin, kun ne yllyttävät murhaajaa tappotyöhön voitonpyyteen tai vihan vuoksi tai poliitikkoa uhraamaan kansan suuret joukot oman tai puolueensa etujen takia.

Haavoittamiskyvyn kadottaminen merkitsee todella sitä, että käärmettä ei ainoastaan ole tehty vaarattomaksi, vaan että se on tapettu. Jos se on vain huumattu tai vaivutettu uneen, se herää jälleen, ja silloin oppilas käyttää tietoaan ja voimaansa omiin tarkoituksiinsa ja on mustan tieteen monien mestarien oppilas, sillä kadotuksen tie on leveä ja helppo ja sen voi löytää silmät ummessa. On selvää, että se on todella häviön tie, sillä kun ihminen elää itseään varten, hän supistaa näköpiirinsä yhä pienemmäksi, kunnes lopulta ankara sisäänpäin puristautuminen jättää hänelle tilaa vain neulannupin verran. Kaikki me olemme nähneet tämän ilmiön jokapäiväisessä elämässä. Itsekääksi muuttuva ihminen eristäytyy, ja hän tulee muille ihmisille yhä vähemmän kiinnostavaksi ja miellyttäväksi. Hän alkaa näyttää kauhealta, ja häntä aletaan lopulta karttaa kuin villipe-toa. Ja miten paljon kauheampaa tämä onkaan, kun se tapahtuu korkeammalla elämäntasolla, jossa tiedon voimat ovat suuremmat ja jatkuvat ruumiillistumiset mahdollistavat suuremman toimintapiiriin!

Sen tähden sanon: pysähdy kynnyksellä ja mieti vakavasti. Sillä jos oppilas pyytää ennen kuin hän on puhdistautunut täydellisesti, hänen äänensä ei tunkeudu jumalallisen adeptin tyysijaan, vaan herättää pelottavia voimia, jotka väijyvät ihmisluonnon mustalla puolella.

V

”ENNEN KUIN SIELU EI VOI SEISOA MESTARIEN LÄHEISYYDESSÄ, SEN JALAT TÄYTY OLLA PESTYT SYDÄNVERESSÄ.”

Sanalla sielu tarkoitetaan tässä jumalallista sielua eli ”tähtisielua”.

”Seisomaan kykeneminen merkitsee luottamuksen saavuttamista”, ja luottamus on sitä, että oppilas on varma itsestään, että hän on uhrannut tunteensa, oman itsensä ja ihmisyytensäkin, että hän on kykenemätön pelkäämään ja tuntemaan tuskaa, että hänen koko tajuntansa on keskittynyt jumalalliseen elämään, jota esitetään vertauskuvallisesti sanalla ”Mestarit”, ettei hänellä ole silmiä, ei korvia, ei puhetta eikä voimaa muussa kuin siinä jumalallisessa säteessä, jota hänen korkein tuntosensa on koskettanut. Silloin hän on peloton, vapaa kärsimyksestä ja huolesta, hänen sielunsa seisoo horjumatta ja viivytystä haluamatta jumalallisen valon täydessä loistossa, joka tunkee läpi koko hänen olemuksensa. Silloin hän on saanut perintöosansa ja voi sielunveljenä liittyä ihmisten Opettajiin. Hän seisoo suorana, hän on nostanut päänsä, hän hengittää samaa ilmaa kuin He.

Mutta ennen kuin tämä on hänelle mahdollista, hänen sielunsa jalkojen täytyy olla pestyt sydänveressä.

Ihmissydämen ja sen tunteiden uhraaminen ja alttiiksi antaminen on ensimmäinen sääntö. Se johtaa ”saavuttamaan tasapaino, jota persoonallinen tunne ei voi horjuttaa”. Tämän tekee stoalainen filosofi. Hänkin seisoo syrjässä ja katsoo samalla katseella niin omia kuin muidenkin kärsimyksiä.

Niin kuin ”kyyneleet” okkultistien kielessä merkitsevät tunnepuolta eivätkä sen aineellista ilmaisuja, niin verikään ei merkitse sitä verta, joka on fyysisen elämän perusehto, vaan ihmisluonnon sisäistä, elollista, luovaa perustetta, joka ajaa hänet

inhimilliseen elämään kokemaan tuskaa ja nautintoa, iloa ja surua. Kun hän on antanut veren vuotaa sydäimestä, hän seisoo Mestarien edessä puhtaana henkenä, joka ei halua enää ruumiillistua tunteita ja kokemuksia varten. Vielä pitkinä ajanjaksoina hänen kohtalonsa voi vaatia häntä yhä uudelleen ruumiillistumaan karkeaan aineeseen, mutta hän itse ei enää halua sitä, sillä alkukantainen elämisen halu on hävinnyt hänestä. Pukeutuessaan lihalliseen ihmismuotoon hän tekee sen toteuttaakseen jumalallista tarkoituspäätä, tehdäksään ”Mestarien” työtä eikä mitään muuta varten. Hän ei etsi nautintoa eikä kärsimystä, hän ei pyydä taivasta eikä pelkää helvettiä, sillä hän on saavuttanut suuren perintönsä. Tuo perintö ei ole niinkään paljon palkinto uhrauksista kuin tila, jossa muistokin uhrauksista on kerta kaikkiaan pyyhitty pois. Hän ei elä nyt maailmassa, vaan maailman kanssa. Hänen näköpiirinsä on laajentunut käsittämään koko maailmankaikkeuden.

KARMA

Tarkastelkaamme yksilön olemassaoloa köytenä, joka ulottuu äärettömyydestä äärettömyyteen ja jolla ei ole alkua eikä loppua, eikä sitä voida katkaista. Tämä köysi muodostuu lukemattomista ohuista langoista, jotka ovat tiiviisti yhdessä muodostaen paksun köyden. Nämä langat ovat täysin värittömiä ja suorina, erittäin vahvoja ja sileitä. Kulkiessaan monenlaisten paikkojen kautta tämä köysi vahingoittuu merkillisten tapahtumien johdosta. Hyvin usein jokin lanka tarttuu kiinni tai kenties vain repeytyy rajusti irti köyden tasaiselta pinnalta. Sitten lanka on pitkään poissa järjestyksestä, ja se saa kokonaisuuden epäjärjestykseen. Joskus köysi tahriintuu liasta tai väristä, ja kosketuskohdasta tahra imeytyy syvemmälle tahraten myös toisia langansäikeitä. Muista kuitenkin, että langat ovat eläviä – kuin sähköjohtoja, vieläpä kuin väriseviä hermoja. Missä määrin täytyykään silloin tahrata, sopimattoman vaikutuksen, tartuttaa! Mutta lopulta pitkät säikeet, elävät langat, jotka jatkuen katkeamattomina muodostavat yksilön, pääsevät varjosta valoon. Silloin langat eivät enää ole värittömiä, vaan kullankeltaisia. Taas kerran ne ovat yhdessä, samassa linjassa. Taas kerran niiden välille on saatu aikaan harmonia, ja huomataan, että tämä harmonia on osa suurempaa harmoniaa.

Tämä kuvaus esittää kuitenkin vain pienen osan, yhden puolen totuudesta – se on vain totuuden sirpale. Kuitenkin viivy siinä, sen avulla saatat tajuta enemmän. Ensin on välttämättä ymmärrettävä, että tulevaisuus ei ole mielivaltaisesti muodostunut nykyisistä teoista, vaan että tulevaisuuden kokonaisuus on katkeamattomassa jatkuvuudessa nykyisyyden kanssa, kuten nykyisyys on menneisyyden kanssa. Yhdellä tasolla, yhdeltä näkökannalta, köysi-havainnollistus pitää paikkansa.

Sanotaan, että jo vähäinen huomion kohdistaminen okkultismiin tuottaa suuria karmallisia seurauksia. Tämä johtuu siitä, että on mahdotonta kiinnittää huomiota okkultismiin tekemättä ehdotonta valintaa yksinkertaisesti sanoen hyvän ja pahan välillä. Ensimmäinen askel okkultismissa vie tutkijan tiedon puun luokse. Hänen täytyy poimia ja syödä, hänen on valittava. Hän ei voi enää epäröidä tietämättömydessä. Hän jatkaa kulkuaan joko hyvään tai pahaan johtavalla polulla. Ja yhdenkin askeleen astuminen epäröimättä ja tieteen tahtoen jommallakummalla polulla tuottaa suuria karmallisia seurauksia. Ihmismassat kulkevat epäröiden, epävarmana mihin pyrkii. Niiden elämässä suuntaviivat ovat epämääräiset. Siten niiden kohdalla karma toimii sekavalla tavalla. Mutta kun kerran tiedon kynnyks on ylitetty, sekavuus alkaa vähetä, ja näin ollen karmalliset seuraukset kasvavat valtavasti, koska kaikki vaikuttaa samaan suuntaan eri tasoilla. Okkultistina ei voi olla vain puolella sydämellä, eikä hän voi palata ylitettyään kynnyksen. Nämä asiat ovat yhtä mahdottomia kuin aikuisen muuttuminen takaisin lapseksi. Yksilöllisyys on kasvun myötä lähestynyt vastuullisuuden tilaa, eikä siitä voi vetäytyä takaisin.

Sen, joka aikoo paeta karman orjuudesta, täytyy nostaa yksilöllisyytensä varjosta valoon. Siksi hänen täytyy kohottaa olemassaolonsa, etteivät köyden langat kosketa likaantumista aiheuttavia aineksia ja ettei hän itse tule vedetyksi lokaan. Hän vain kohottaa itsensä pois tasolta, missä karma toimii. Hän ei jätä sen vuoksi kokemusmaailmaa. Maa saattaa olla epätasainen ja likainen tai täynnä kukkia, joiden siitepöly tahraa, ja makeita aineksia, joista tarttuu tahmeutta – mutta yläpuolella on aina vapaa taivas. Sen, joka toivoo olevansa vailla karmaa, täytyy nähdä ensin ilma kotina ja sen jälkeen eetteri. Se, joka toivoo saavansa aikaan hyvää karmaa, saa osakseen paljon seka-sortoa, ja yrityksessä kylvää siemeniä omaa satoa varten saattaa juurtua tuhansia rikkaruohoja ja niiden joukossa jättiläiskasvi.

Älä toivo kylväväsi siementä omaa satoasi varten, vaan kasvat-
taaksesi hedelmän, jolla ruokkia maailmaa. Olet osa maailmaa,
antaessasi ravintoa sille ruokit itseäsi. Kuitenkin jopa siinä vaa-
nii suuri vaara, joka tulee esiin ja kohtaa oppilaan, joka on jo
pitkään ajatellut työskentelevänsä hyvän eteen, kun hän sisim-
mässä sielussaan on huomannut ympärillään vain pahaa. Toi-
sin sanoen hän on ajatellut aikovansa olla suureksi hyödyksi
maailmalle, samalla hän on koko ajan alitajuisesti takertuneena
karman ajatukseen, ja suuri hyöty, jonka puolesta hän työsken-
telee, onkin häntä itseään varten. Ihminen voi kieltäytyä ajatte-
lemasta palkintoa. Mutta juuri tuosta kieltäytymisestä ilmenee
se tosiasia, että halutaan palkintoa. Oppilaalle on hyödyttö-
nä pyrkiä oppimaan itseään hillitsemällä. Sielun on oltava kahlee-
ton, vapaa haluista. Mutta ennen kuin ne ovat asettuneet sel-
laiseen tilaan, jossa ei ole palkintoa eikä rangaistusta, ei hyvää
eikä pahaa, hänen on turha ponnistella. Hän saattaa näyttää
edistyneen suuresti, mutta jonakin päivänä hän tulee kasvotus-
ten oman sielunsa kanssa ja huomaa, että tultuaan tiedon puun
äärelle hän valitsi katkeran hedelmän makean sijaan. Ja silloin
huntu laskeutuu kokonaan, ja hän luopuu vapaudestaan ja tu-
lee halujen orjaksi. Siksi sinua, joka olet suuntaamassa kulkusi
kohti okkulttista elämää, on varoitettu. Opi, että ei ole ole-
massa keinoa parantaa halua, palkintoon mieltymistä tai kai-
puun tuskaa. Säästä näkemisen ja kuulemisen kohdistaminen
siihen, mikä on näkymätöntä ja kuulumatonta. Ala harjoitella
sitä jo nyt, ja niin tuhat käärmettä pysyy poissa polultasi. Elä
ikuisuudessa.

Karman lakien toimintaa ei oppilas voi tutkia ennen kuin on
saavuttanut asteen, jossa ne eivät enää vaikuta häneen. Vihityllä
on oikeus vaatia tietoa luonnon salaisuuksista ja laeista, jotka
hallitsevat inhimillistä elämää. Hän saavuttaa tämän oikeuden,
kun hän on vapautunut luonnon rajoituksista ja niistä sään-
nöistä, jotka hallitsevat inhimillistä elämää. Hänestä on tullut

tunnustettu osa jumalallista olemassaoloa, eikä häneen enää vaikuta se, mikä on väliaikaista. Silloin hän saa tietoa laeista, jotka hallitsevat tilapäisiä olosuhteita. Siksi se, joka tahtoo ymmärtää karman lakeja, yrittää ensin vapauttaa itsensä näistä laeista, ja tämä voidaan tehdä kiinnittämällä huomio siihen, mihin nuo lait eivät vaikuta.

